

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2013. február

Adventszemle

Fények
és
árnyak

Minneapolisban

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

8

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Hit által

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Eseménynaptár 2013 márciusára

8 Alapcikk

Ion Buciuman

Krisztus és az Ő igazsága

11 Ismerjük meg adventista családunkat

- A sálcioarai gyülekezet
- Trinidad-Tobago

20

12 Minneapolis 1888

Florin Lăiu

Fények és árnyak Minneapolisban

14 Minneapolis 1888

Florin Lăiu

„Íjdal”

16 Minneapolis 1888

Florin Lăiu

Minneapolis után Minneapolis

18 Bibliai történelem

Traian Aldea

Jó reggelt, Jeruzsálem!

21

20 Adventist World

Ángel Manuel Rodríguez

A Noé korabeli özönvíz az egész földre kiterjedt?

21 A reménység zenéje

Mihai Bejinariu

Zene az imádatban – cél vagy eszköz?

22 Jelenkori történelem

Gheorghe Modoran

Üldözéshullám a kommunista „szabadság” első éveiben

24 Missziónapló

Ela és Adelin Bortiş

Napló a harctérről

28

26 Bibliai prófécia

Laurențiu Moț

Azt monddod, hogy laodiceai vagy..., de nem tudod...

28 Adventist World

Ted Wilson

Elhívás a békéltetés szolgálatára

30 Gyermekeoldal

Alina Chirileanu

Ha tudod...

31 Szívtől szívnek

Teodor Huțanu

Megújulás 2013-ban: stratégia vagy hadicsel?

2013. február. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Bartha Sándor Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Hit által

„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni.” (Zsid 11:6)

A népes hallgatóságot igencsak érdekelte a bűn elleni küzdelemben a győzelem kérdése, az előttük álló előadótanár pedig kijelentette, hogy a győzelem kulcsa a hit és bizalom. A „hit” szónak több értelmezése van, és hosszan sorolható emberi tapasztalatokra alkalmazható. Ahhoz, hogy a vallási tapasztalatban megértsük a hit szerepét, előbb vizsgáljuk meg annak természetét. E szó rokon értelmű kifejezése a „bizalom” vagy az „erőteljes meggyőződés”. Ez bizonyítékok nélküli, tetterre készítő meggyőződést jelent.

Az Ótestamentumban a „hit” kifejezés kizárólag az Isten és ember közötti személyes kapcsolatra utal. Ez a fajta kapcsolat a személyes élet minden vetületét felöleli, beleértve a belső érzésvilágot, valamint a külső magatartást (Zsolt 76:13). Továbbá a héber kifejezés más elemeket is tartalmaz, mint például: ismeret, akarat és istenfélelem (2Móz 14:31).

Ésaiás hangsúlyozza, hogy a hitnek egyedi életmóddá kell válnia, amely képes legyőzni olyan nagy akadályokat, mint például az Isten jelenlétének látszólagos hiánya. Ennek következtében a hit emberfeletti, csodás erővé válik, amely lehetővé teszi a lehetetlent és dacol a látszattal (Ésa 40:31).

Az Újtestamentumban a hit fogalma az Ótestamentumra épül. A „hit” görög kifejezése általánosan a következőket jelenti: „rá alapozni”, „bízni”, „meggyőződni”, „hinni”. Hinni azt jelenti, hogy hihetőnek, igazságnak fogadod el azt, ami nem tűnik valóságosnak (Jn 2:22). Ehhez engedelmességre, bizalomra és reménységre van szükség (Zsid 11). A Zsid 11. fejezetében megemlített személyek az Istenbe vetett bizalmuk alapján jártak el anélkül, hogy látható bizonyítékokkal alátámaszthatnák volna Isten ígéreteit.

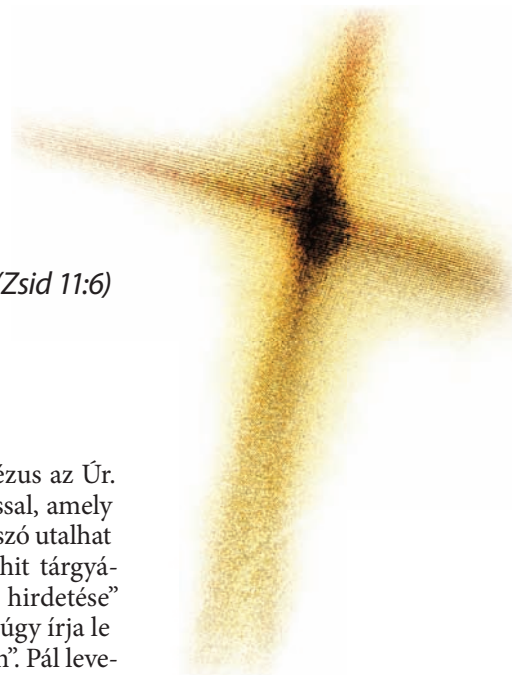
Pál apostol leveleiben a hitet az evangéliumhoz kapcsolja. A hit annak a keresztény alapiga-

zságnak az elfogadását jelenti, hogy Jézus az Úr. Ez olyan kapcsolatot feltételez Krisztussal, amely üdvösségre vezet (Róm 10:10). A „hit” szó utalhat a meggyőződések tartalmára, vagy a hit tárgyára is. Például Gal 1:23 versében a „hit hirdetése” kifejezést találjuk, míg 1Tim 1:2 verse úgy írja le Timótheust, mint „az igaz fiam a hitben”. Pál leveleiben a hit a keresztény tapasztalat létfontosságú eszközévé lép elő, mint az üdvösség elmaradhatatlan feltétele, „mert kegyelemből tartattatok meg, hit által...” (Ef 2:8-9). Pál számára a hit és a parancsolatok megtartása jelentette Isten gyermekei jellemének a lényegét (Zsid 11:6).

János írásaiban a hit magában foglalja a világról való lemondást és a láthatatlan dolgok felé fordulást (Jn 20:29). Ez teszi csodálatos dologgá a hitet, amely a mennyei világban gyökerezik. A hit kiemeli Krisztus követőit a világból és a láthatatlan dolgok örökösévé teszi őket (Zsid 11:1). Csak isteni kinyilatkoztatás nyomán érhető el ez az életforma, és csak ha megérkezett a Világosság. A hit hozzátartozik a Világosság és Igazság fogalmához.

János evangéliumában a hit szorosan kapcsolódik az ismerethez. Egyes esetekben az ismeret a hit következménye, máskor viszont a hit az ismeret eredménye, mivel az ismeret a hittel kezdődik, és hasonlóképpen az egész hit ismeretté válik (Jn 6:69).

Ezekkel a bibliai gondolatokkal elménkben azonosíthatjuk a vallásos hit alapvető tulajdonságait. A Biblia szavai szerint a hit az Isten iránti bizalom alapvető gyakorlata, erőteljes meggyőződés abban, hogy Ő megoltalmazhat és kielégítheti szükségleteinket. Legfontosabb pedig az, hogy a hit az Isten – mint szabadulásunk forrása – iránti bizalom alkalmazása. Hinni azt jelenti, hogy minden emberi megvalósításon túl teljes mértékben Isten üdvözítő erejére hagyatkozol. Elengedhetetlen feltétele ez megmentésünknek. ■

Virgiliu Peicu
a Curierul Adventist
főszerkesztője.

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

60 romániai fiatal vett részt az Impact Scandinavia Kongresszuson

2012. december 27. és 2013. január 1. között a svédországi Ebekyholm adventista iskola adott otthont az *Impact Scandinavia* elnevezésű kongresszusnak. Az „IT IS TIME” címszó alatt megrendezett találkozóra 24 országból több mint 400 adventista fiatal érkezett.

Ez a rendezvény missziós lelkületű adventista ifjak erőfeszítéseinek az eredménye, akik az Adventista Egyház svédországi, norvégiai, dániai Ifjúsági Osztályaival összefogva szervezték meg az Impact Scandinavia Kongresszust, azzal a céllal, hogy az adventista fiatalokat ösztönözzék és felkészítsék az evangélium üzenetének hirdetésére az egész világon.

Az ifjak lelkesítő szemináriumokon, előadásokon vehettek részt, amelyek a lelki megújulásra, a missziómunkára, a jellemformálásra és az Istennel való erőteljes kapcsolat kialakítására buzdítottak.

A kongresszus programjához tartozott a két óra „hatás a helyi közösségre” tevékenység is, ami azt jelentette, hogy házról házra járva meglátogatták a családokat. Ez idő alatt a 350 fiatal 700 broszúrát, „A nagy küzdelem” című könyvből 80 példányt osztott ki a közeli

városokban. További 50 személy jelezte, hogy szeretne egészségügyi és főzőtanfolyamon részt venni, és 13 személy igényelt bibliatanulmányozást otthonában.

A kongresszus odaszentelődési istentisztelete alatt elhangzott végső felhívás nyomán a jelenlévő 400 fiatal kétharmada előrelépett és eldöntötte, hogy szolgálatkés életet fog élni, részt vesz missziós utazásokban, vagy beiratkozik misszionáriusképző iskolába. A rendezvény ideje alatt 15 személy döntötte el, hogy átadja életét Istennek, és szövetséget köt keresztység által Krisztussal. Ezek közül haton Romániából érkezett adventista ifjak voltak.

A különböző országokból érkező ifjú lelkészek azzal a vágygal távoztak, hogy teljesítik advent küldetésüket, és együtt dolgoznak az egyházzal azon tervek és programok kivitelezésében, amelyek a hazájukban levő ifjakat a nagy küldetésre lelkesítik.

A Romániából érkező 60 tagú csoport számára ez a kongresszus a közösség az öröm alkalmait jelentette, és az év kezdetén újra odaszentelték életüket Istennek. A 2013-as év számukra az emberekhez való közeledést fogja jelenteni, hogy bemutathassák Isten szeretetét.

Forrás: Adventista Info, 614/2013. január 11

A romániai ADRA két projektje is bekerült az ERSTE-díjakért történő megmérettetés utolsó fordulójába

A nemzetközi megmérettetésen 13 ország szervezetei vesznek részt. A döntőbe került tervek közül kettőt az ADRA Románia terjesztett elő: „Zárnești-i Szociális Központ” és „Termő kertek” címmel.

„Nagyon ritkán fordul elő, hogy egy szervezetnek két tervét is kiválasztják, és mi most épp ilyen ritka helyzetben vagyunk. Reméljük, hogy a szervezők által tett helyszíni látogatások és az utólagos elemzések nyomán a győztesek között leszünk. Igaz, hogy vannak más tervek is a versenyben, de mi

bízunk abban, hogy az ADRA Románia támogatóinak imája nem marad válasz nélkül.”

Az ERSTE Alapítvány a kiemelkedő szociális projekteket jutalmazza, amelyek jelentős változásokat eredményeznek, fenntarthatók és leleményesek. A díjat két évente ítélik oda 13 európai ország projektjeinek: Ausztria, Bosznia Hercegovina, Horvátország, Csehország, Magyarország, Koszovó, Macedónia, Montenegró, Moldova Köztársaság, Románia, Szerbia, Szlovákia és Szlovénia.

Az ERSTE Alapítvány a díjazott szervezeteket anyagilag támogatja, teret biztosít számukra a médiában, segít a helyi és a nemzetközi hálózatokba való beilleszkedésbe, és további fejlődési lehetőségeket kínál. Legfontosabb célkitűzése egy befogadó, tisztességes és igazságos társadalom kialakításának támogatása, amelyben mindenki megtalálja a helyét.

Forrás: Adventista Info, 615/2013. január 18.

■ VILÁGEGYHÁZ

A felszentelés teológiáját tanulmányozó bizottság első ülése

A felszentelés teológiáját tanulmányozó bizottság megtartotta első munkáülését. A találkozó az amerikai Silver Spring városban, a Generál Konferencia székhelyén volt megtartva január 15. és 17. között.

Artur Stele, a Bibliakutató Intézet igazgatója, és a bizottság elnöke kijelentette: „Valós reményeink vannak arra vonatkozóan, hogy az egyház megtalálja a felszenteléssel kapcsolatos nézeteltérésekre a megoldást. E találkozó után megerősödött bennünk a bizalom, hogy Isten vezet bennünket, és nagyon sok hálaival tartozunk Neki.”

A bizottságot a Generál Konferencia Adminisztratív Bizottsága hozta létre 2012 októberében, hogy bibliai szempontból tanulmányozza a felszentelés kérdéskörét. A felszentelés teológiáját tanulmányozó bizottság 106 tagot számlál, akik a 13 divízió teológusai, laikus tagjai, lelkészei és kutatói

közül kerültek ki. A testületnek hozzávetőlegesen 25%-a női személy.

Az ülészak minden napja áhítattal kezdődött, majd buzgó imákban hívták meg a Szentlélek vezetését. Ez után a kinevezett személyek előterjesztették kutatásaik eredményét a témával, a felszentelés történelmével és értelmezésével kapcsolatosan.

Minden ismertetett álláspont után megbeszélés következett. A véleménykülönbségek néhányszor kieleződtek,

„ilyenkor Stele testvér félbeszakította a beszélgetést és így szólt: *Most gyertek, imádkozzunk*, és azonnal megváltozott a légkör. A találkozó keresztényi lelkületben folyt le, szabadon és nyíltan elmondhattuk saját véleményünket”, mondta az egyik résztvevő.

A bizottságot koordináló csoport levelet intézett a Generál Konferencia Végrehajtó Bizottságához, amelyben elmondta, hogy „a felszentelés teológiáját tanulmányozó bizottság hálás Istennek a találkozót meghatározó testvéri légkörért. Kérjük önöket, hogy a továbbiakban is imádkozzanak azért, hogy a Szentlélek vezessen bennünket tanulmányozásaink ideje alatt.”

A bizottság második ülészakára terv szerint 2013 júliusában kerül sor.

*Forrás: news.adventist.org
2013. január 18.*

Fiatalok népszerűsítik a hit gyakorlati vonatkozását

A dél-csendes óceáni régióban a fiatalok késztetést éreztek arra, hogy a nemrég megtartott ifjúsági kongresszuson megosszák hitüket embertársaikkal. Több mint 1100 fiatal gyülekezett az ausztráliai Brisbane városában, és döntötte el, hogy átadja Jézusnak életét. „A misszióra való felhívás jelentette az esemény csúcspontját. Ifjainkat és az ifjúsági vezetőket bevontuk az egyház azon munkájába, amely a világ megváltoztatását tűzte célul” – mondta Nick Kross, a Dél-csendes-óceáni Divízió Ifjúsági Osztályának igazgatója. „Öröm volt látni, hogy nagyon sok fiatal háliját és örömét fejezte ki azért, amit itt tapasztalt.”

A nyolcévenként megrendezett ifjúsági kongresszus január 1. és 6. között volt megtartva 14 ország ifjainak a rész-

vételével. A küldöttek együtt imádkoztak, együtt szolgáltak és vettek részt a szemináriumokon.

„A kongresszus 1500 résztvevője a találkozó utolsó délutánján közös munkával két óra alatt írta újra kézzel az egész Bibliát. Az írott lapok a kongresszusra fognak emlékeztetni. Minden

jelenlévő részt vett a tevékenységben és ez a kongresszus nagy megvalósítása” – mondta Kross.

A küldöttek csoportokat alkotva dolgoztak Brisbane északi negyedeiben. Több mint 3500 konzervet gyűjtöttek, amit az ADRA fog felhasználni. Részt vettek egy éhség elleni felvonuláson. A rendőrség kíséretében a felvonulók leállították a forgalmat és többen elbeszélgettek a járókelőkkel arról, amit tesznek, és elmondták hovatartozásukat is. „Egy adott pillanatban megálltam és hátranéztem. Láttam a közel egy kilométeres menetoszlopot, és büszke voltam ifjainkra, és arra, amit tesznek” – mondta Kross.

*Forrás: Adventista Info,
614/2013. január 11.*

Szemléletváltás a koreai egyházban

Négy évvel ezelőtt két, verejtéktől és alkoholtól bűzlő hajléktalan lépett be a Minlak hetednapos adventista gyülekezetbe. A jelenlevők tisztos távolságtartással maradtak tőlük.

De a hívőknek eszükbe jutott a bibliavers: „szeresd felebarátodat, mint te magadat”, és hamar ráébredtek, hogy helytelenül bántak a látogatókkal.

Most azonban itt, a Szöültől északra fekvő Uijeognbu város gyülekezetében teljesen más a hangulat. A gyülekezetnek van egy különleges programja: „A Szeretet Gyülekezete”. Ezzel a hajléktalan személyeket próbálják elérni. Jelenleg 120 tagja van, és további 50 személy vesz részt a különleges istentiszteleteken. A Szeretet Gyülekezetéhez évente közel 20 új tag csatlakozik kereszttség által.

Lee Young-hwa presbiter, a program vezetője, elmondta, hogy tudatában van annak, hogy akik a Szeretet Gyülekezetét látogatják, azoknak szükségük van bátorításra, de arra

is, hogy felelősséget ébresszünk bennük. Hetente ellenőrzi a jelenléteket, és minden személy fejlődésére odafigyel. Ezen felül lefényképezi a látogatókat, adatokat gyűjt róluk, feljegyez mindent, kezdve az orvosi vizsgálatoktól, az állásinterjúkig, de még az adományait és megtakarításait is.

„Az emberek bízni fognak bennünk, ha mi azt kínáljuk nekik, amire szükségük van” – mondja Lee. „Azt hiszem, hogy ezek jézusi módszerek.”

Az 58 éves Lee a csoport tisztelt-reméltó presbiterévé vált, és azt állítja, hogy saját nehézségei – amelyek nem

éppen olyan nagyok, mint a hajléktalanoké – miatt még közelebb érzi magát ezekhez az emberekhez. Éveken át eladási tanácsadóként dolgozott New Yorkban és Szöulban, majd saját vállalkozást indított, ám csődbe ment, melynek következtében súlyos depresszióba esett. Ebben az elkeseredett állapotban hatszor olvasta el a *Jézus élete* című könyvet.

A Szeretet Gyülekezetének látogatóit a helyi gyülekezet tagjai támogatják, próbálnak munkahelyet keresni nekik, és velük együtt tanulmányozzák a Bibliát.

Gil Chul-Jong, a gyülekezet segédlelkésze így nyilatkozott: „A hajléktalanok támogatása megújulást hozott a Minlak-gyülekezetben. Mindenki szívét átjárta az önzéstől és érdekektől mentes szolgálatkészség. Nagyon sok önkéntes részt vesz a szolgálatban.”

Forrás: Adventista Info, 615/2013. január 18.

Szíriai menekültek befogadása

A szíriai konfliktus terjedésével egyre több ember hagyja el az országot. A polgárháború már több tízezer halálos áldozatot követelt. „Inkább éheznek, minthogy visszatérjenek Szíriába, ahol egyre rosszabb a helyzet” – mondta Amara. A hölgy Jordániába menekült mostohaanyjával és öt gyerekével. Egy épület alagsorában bérel egy háromszobás lakrész egyik szobáját, ott húzzák meg magukat.

Habár kevés ez a hely hét személynek, ráadásul hideg és sötét a szoba, mégis csak ennyit engedhet meg magának.

Ennek a helyiségnek a bérlése is a svájci ADRA és partnerszervezetei támogatása által vált lehetségessé. A szervezet 250 családnak szeretne bérelt lakást biztosítani. Itt a családok legkevesebb hat hónapig tartózkodhatnak. Alapélelmiszereket és gyógy-

szert is kapnak. Hatalmas anyagi terhet jelent a mindennapi betevő falat előteremtése.

Amara aggódik gyermekei tanulásáért is, mivel nem tudja iskolába járatni őket, de hálás, hogy legalább biztonságban vannak.

Forrás: www.eud.adventist.org

Elhunyt Peter Kunze, az Inter-Európai Divízió volt pénztárosa

2012. december 22-én, szombaton, elhunyt Peter Kunze testvér, az Inter-Európai Divízió (EUD) volt pénztárosa.

Testvérünk súlyos betegségben szenvedett. „Habár tudjuk, hogy Kunze testvér már nem szenved, mégis elszomorít minket, hogy Istennek egy szol-

gáját elveszítettük” – jelentette ki Norbert Zens, az EUD jelenlegi pénztárosa.

Peter Kunze 1940. március 2-án született a németországi Stettin városban. Menedzsmentet tanult, majd 1970-től kezdve az Inter-Európai Divízió pénztárosa segédjeként dolgozott.

Két megbízatási időszakot töltött az ADRA keretén belül, ahol számos afrikai terv megvalósításában részt vett.

A Generál Konferencia torontói ülészakán, 2000-ben Peter Kunze testvért megválasztották a divízió pénztárosának, és ezt a szolgálatot 2010-ig teljesítette.

Bruno Vertallier, az EUD elnöke így nyilatkozott róla: „Peter Kunze már nincs közöttünk, de igazi szolgálattelvőként él tovább a szívünkben, akinek legfőbb vágya az volt, hogy növekedni lássa az egyházat és megérje Jézus visszajövetelét. Örökségül hagyta ránk szenvedélyét, amellyel a missziómunkát végezte.”

Kunze testvér a kegyetlen betegséggel küzdve egy svájci kórházban töltötte utolsó napjait. A végső pillanatokig mellette állt felesége Petrea, és négy gyerekük. Peter Kunze szilárdan hitte, hogy az Úr Jézus hamarosan visszajön.

Forrás: www.eud.adventist.org

Bibliai előadás-sorozat a Miatyánk imádságról

2013. február 9–16 között a **Speranța TV** műsorra tűzte *Az imádság himnusza* evangelizációs sorozatot. A „Miatyánk” imádság ihlette igei üzenetet a marosvásárhelyi „A” gyülekezetben 2012. november 24-e és december 1-je között nyolc alkalommal hirdette Tamási Károly lelkész.

Az emberi élet döntések sorozata. Két hatalom küzd értünk és próbál rabul ejteni. *Az imádság himnusza* című sorozat állandó visszatérő bibliai motívuma a két „atyá”: Jézus Atyja és a mi Atyánk, valamint Sátán, a „hazugság atyja” (Jn 8:44).

Amíg a „hazugság atyja” az erőszak fondorlatos módszereivel hat emberek millióira, akik sajnálatos módon mellé döntenek, addig a „mi Atyánk” a

szereket eszközeivel próbál hatni ránk. Jézus imádsága szerint Isten a „menyekben van”, mégis Őáltala – nagyobbik testvérünk által – a „mi Atyánkká” lesz, és szívközelbe szeretne kerülni hozzánk!

A bibliai előadás-sorozatot nemcsak Romániában, hanem más országokban is érdeklődéssel nézték. A visszajelzések alapján elmondható, hogy a Szentlélek dolgozott a szívekben, és Isten beszéde nem tért vissza Hozzá üresen (Ésa 55:11). Az elhintett mag beérett termését pedig minden bizonnyal megláthatjuk majd a mennyben. Istené a dicsőség!

Az előadások megtekinthetők és letelekthetők a www.a-gyulekezet.ro honlapról.

Mezei Áron, szerkesztő

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2013 MÁRCIUSÁRA*

Dátum	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
március 1–2.	Családi szemináriumok	Betánia gyülekezet, Temesvár	Családi Osztály, Bánáti Egyházterület
március 13–16.	A Divízió osztályközi találkozója	Torre Pedrera, Olaszország	Inter-Európai Divízió Bizottsága
március 16.	Romák szombatja a Bánáti Egyházterületben	Bihardiószeg, Bihar megye	Nemzetiségi Csoportok Osztály, Bánáti Egyházterület
március 17.	A Keresztény Sáfárság Osztály találkozója	Torre Pedrera, Olaszország	Paolo Benini, a Keresztény Sáfárság Osztály igazgatója, Inter-Európai Divízió
március 31 – április 1.	Az Unió Költségvetési Bizottságának gyűlése	Bukarest	Unió

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

Krisztus és az Ő igazsága

A Hetednapi Adventista Egyház egyik konferenciáját 1888-ban, az egyesült államokbeli Minneapolis városban tartották. Az eseményen néhány résztvevő olyan üzenetet közölt, amelynek visszhangjai napjainkig érnek. Az Adventszemle e számában bemutatjuk az említett értekezlet körülményeit, a résztvevőket és az általuk közölt üzenetet, valamint az esemény következményeit.

Jelen írásban bemutatjuk „Krisztus és az Ő igazsága” című könyv rövid összefoglalóját, amelyet Ellet J. Waggoner az 1888-as találkozó

után írt, és amelyben feltárja akkori nézeteit. Meg kell jegyeznünk, hogy Ellen White egyet értett Waggoner gondolataival, és kijelentette, hogy „a törvénnyel kapcsolatos krisztusi igazság” ismertetésében Waggoner Isten üzenetét közölte.

Ezt az összefoglalót Ion Buciuman testvér a bukaresti Balta-Albă gyülekezet lelkésze állította össze.

1. A felemeltett Krisztus

Az apostolok prédikációinak középpontjában Krisztus állt, ám nem ez az egyedüli ok, amiért magasztalnunk kell Őt. Csak egyedül az Ő neve által nyerhet az emberiség üdvösséget (Csel 4:12). Krisztus kijelentette, hogy egyetlen ember sem járulhat az Atyához, csak a Fiú által (Jn 14:6). Nikodémusnak pedig ezt mondta: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15). És habár Jézus „felemeltetése” elsősorban keresztrefeszítésére utal, mégis sokkal többet jelent egyszerű történelmi tényről; azt jelenti, hogy mindazoknak, akik hisznek Őbenne, „fel kell emelniük” Krisztust. Egyetlen emberi vágy vagy szükséglet sem lehet nagyobb, mint az, amit Krisztus, és csakis Ő jelenthet számunkra. Ez elég ok arra, hogy mindenki Rá emelje tekintetét.

Ugyanaz a tisztelet illeti Krisztust, mint Istent, mivel Ő Isten.

2. Istenként tisztelni Őt

„Kezdetben” volt az Ige. Emberi elme nem foghatja fel e mondatban rejlő korzakokat. Nem adatott meg

földi halandónak, hogy megtudja eredetét, azt azonban tudjuk, hogy Ő volt a mennyei Ige, nem csupán közvetlen azelőtt, mielőtt meghalni jött volna e földre, hanem még mielőtt megteremtette volna a fényt. Ám mindez olyan régen történt, hogy meghaladja az emberi felfogóképeséget.

3. Krisztus az Isten

„Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok” (Jn 8:58). Ez a kijelentés újból megmutatja annak azonoságát, Aki megjelent Mózesnek az égő csipkeborkorban, és Aki saját magát így nevezte: „Vagyok, aki Vagyok”.

Pál apostol isteni ihletésre így ír Jézus Krisztusról: „Mert tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség” (Kol 1:19). És hogy mi is ez a teljesség, ami Krisztusban lakozik, megtudjuk a következő fejezetből: „Mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9). Tökéletes és tiszta kijelentése ez annak, hogy Krisztus természetesen birtokolja a mennyei tulajdonságokat, és ez azonnal nyilvánvalóvá válik, amint Rá tekintünk.

4. Krisztus a Teremtő

A világegyetemben mindent Krisztus teremtett. Ő alkotott mindent az égen és a földön; a láthatókat és láthatatlanokat; királyi székeket és királyokat és mennyei fejedelmeket – mindezek létezése Tőle függ. És mivel mindezek előtt Ő létezett és mindeneket Ő teremtett, úgy

minden Ő általa áll fenn. Ez ugyanaz, mint amit Zsid 1:3 versében olvashatunk: „hatalma szavával fenntartja a mindenséget”. Szavára lettek az egek és ugyancsak szava által tartja azokat a helyükön és oltalmazza meg a pusztulástól.

5. Újra született, de nem teremtett

Kol 1:15 versét olvasva – „minden teremtménynek előtte született” – nem azt kell képzelnünk, hogy Krisztus teremtett lény, mivel Pál a következő versekben Teremtőként és nem teremtett lényként mutatja be Őt: „Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; és Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn” (16-17. vers).

E szavak értelmében aki dicsőíti Krisztust, nem tisztelheti Őt kevésbé, mint az Atya Istent, mivel ezzel tiszteletlenségét fejezné ki Istennel szemben.

6. A testet öltött Isten

Krisztus magára vette az emberi természetet, és halandó emberhez hasonlóan élt az emberek között. Ez alól csak azok az események kivételek, amikor istensége villámként tört elő, mint például a templom megtisztításakor, amikor tüzes szavakkal fejezte ki az igazságot. Ilyenkor még az ellenségei is bevallották: „Senki sem beszélt valaha úgy, mint ez az ember”.

Bűnné lett. Ez ugyanúgy titok, mint az, hogy az Isten Fiának meg kellett halnia. Isten szepőlőten Báránya, aki bűnt nem ismert, bűnné lett. Büntelen volt, mégis magára vette a bűnös természetet. Bűnné lett, hogy mi feddhetetlenné válhassunk.

7. Gyakorlati következmények

Amikor Krisztus azt mondta, hogy az ember Fia a szombatnak is Ura, ezzel teremtői minőséget tulajdonított magának. A szombat pedig a teremtés emlékünnepe.

Éppen olyan lehetetlen lett volna Krisztus számára megváltoztatni a szombatot, mint megváltoztatni azt az igazságot, miszerint mindent Ő teremtett hat nap alatt, a hetedik pedig megnyugodott.

Ugyanaz a világteremtő erő járul hozzá az Istenhez kiáltók megszenteléséhez is. És minden biztonnal, az őszinte lélek, aki teljes mértékben megérti ezt az elvet, az Úrban boldogságot és vigaszt talál.

8. Krisztus a Törvényadó

„És szólá Isten mindezeket az igéket, mondván: *Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.*” Ki mondta e szavakat? Az, Aki kihozta őket Egyiptomból. És ki vezette ki Izraelt Egyiptomból? Krisztus. Akkor ki adta a Sinai-hegynél a törvényt? Krisztus, az Atya dicsőségének fényességében, az Ő Lényének tökéletes képviselőjeként, amely az Isten megnyilatkozása volt az embereknek. Ő mindennek a Teremtője, és az, Akire az Atya az ítéletet bízta.

9. Isten feddhetetlensége

Felmerül a következő gond: (1) Isten törvénye maga az abszolút feddhetetlenség, és mindazoknak tisztelniük kell, akik bemennek a mennyeknek országába. (2) Ám a törvényben nincs egy fikarcnyi feddhetetlenség sem, amit felkínálhatna az embernek, mert mindnyájan vétkezünk és képtelenek vagyunk betartani a törvény előírásait. Bármilyen szorgalommal és lelkesedéssel is dolgozna egy ember, semmi sem segíthetné a Tízparancsolat valódi mércéjének elérésére. Ez túl magas mérce, így hát az ember nem válhat feddhetetlenné a törvény által, mert „a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg öelőtte”. Milyen romlott állapotban is van az ember! Rendelkeznünk kellene a törvény feddhetetlenségével ahhoz, hogy a mennybe jussunk, ám a törvény nem tud feddhetetlenséget nyújtani számunkra. A szentség legkisebb szikráját sem kaphatjuk meg kitaró és elszánt törekvésünk nyomán, pedig szentség nélkül senki sem láthatja meg az Istent.

10. Krisztus a mi feddhetetlenségünk

Ő elfogad úgy, ahogy vagyunk. Nem jóságunkért szeret bennünket, hanem azért, mert szükségben vagyunk. Ő nem azért fogad el, mert lát valami jót bennünk, hanem azért, mert ez az Ő akarata, valamint azért, mert tudja, hogy

mennyei hatalma által mivé formálhat. Amikor felismerjük Isten csodálatos dicsőségét és szentségét, és megértjük, hogy Ő a mi bűnös és elbukott állapotunkban keres meg bennünket azért, hogy családtagjaivá fogadjon, csak akkor fogjuk értékelni szavait: „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak nevezettünk” (1Jn 3:1). Akinek fel lett kínálva ez a megtiszteltetés, az megtisztul és olyan tiszta lesz, mint Ő.

Isten nem azért fogad gyermekeinek, mert jók vagyunk, hanem azért, hogy jókká tegyen... Isten már akkor szeretett bennünket, amikor halottak voltunk a bűneinkben; Lelkét adja, hogy Krisztusban életre keltsen, és ugyanaz a Lélek jelzi azt, hogy a mennyei családhoz tartozunk, így tehát örökbe fogad, Krisztusban újjá teremthet, hogy a jó cselekedetekben Vele járhassunk.

11. Elfogadás Isten részéről

És a legszebb igazság az, hogy Ő még úgy is megvásárolt magának, hogy te nem voltál értékes. Hozzáértő szemével meglátta benned a nagy lehetőségeket, és nem azért váltott meg, mert nagy értéked volt, vagy van jelenleg, hanem azért, amivé válhatsz az Ő kezében.

És amikor értéktelenekként megvásárol, hogy végül minden szenny nélkül trónusa elé vigyen bennünket, ez örök dicsőséget fog szerezni nekünk. Akkor már senki sem lesz értéktelen. Az örökkévalóságban a megszentelt seregek egyesült énekkel dicsőítik Krisztust: „Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséteit: mert megöleltél, és megváltottál minket Istennek a Te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből.”

12. A hit győzelme

Kevés hadsereg kapott jutalmul olyan győzelmet, mint a Jósafáté. Izgalmas lenne tanulmányoznunk a hit általi győzelem filozófiáját úgy, ahogy fel van jegyezve ebben az esetben. Mire gondolhatott a túlerőben levő ellenség, amikor hallotta azon reggelen az éneklő és kiáltó izraelitákat és látta közeledésüket? Semmi másra, mint arra, hogy az izraeliták friss erősítést kaptak, és hasztalan kiállni ellenük. És pánikba estek.

Ion Buciuman
a bukaresti Balta-Albă
gyülekezet lelkésze.

Amikor elismerjük Isten hatalmát, nyíltan elismerhetjük gyengeségeinket. Azokat az Ő hatalma mellé állítjuk, és látva a hatalmas különbséget a kettő között, bátorságot nyerünk.

13. Szolgák vagy szabadok?

Már láthattuk, hogy mit jelent ez a fogság, szolgáltság. A bűn rabja vagy, az örökölt vagy elsajátított rossz hajlamok és szokások által, és ez a rabság saját akarated ellenére bűnre kényszerít. Megszabadít Krisztus egy valódi keresztény tapasztalattal? Természetesen nem. Ennek értelmében a bűn rabsága, amely felől panaszkodik az apostol Róm 7. fejezetében, nem Isten fiának, hanem a bűn rabjának a tapasztalata. Krisztus éppen azért jött, hogy kiszabadítsa az embereket ebből a fogságból, és nem azért, hogy mentesítsen az életünkben előforduló küzdelmekről, összetűzésektől. Mindezt pedig azért teszi, hogy az Úrban megerősödjünk.

Hogyan történik a szabadítás? Isten Fia által. Krisztus mondta: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek” (Jn 8:31,32,36). Ezt a szabadságot mindazok megkapják, akik hisznek, mert akik az Ő nevében hisznek, azoknak megadatik: „hatalmat ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek”. Az ítélettől csak azok szabadulnak meg, akik Jézus Krisztusban vannak (Róm 8:1); mi pedig hit által magunkra öltjük Krisztust (Gal 3:26-27). És szíveinkben hit által Krisztus lakozik.

14. Szabadok a hitben

Születésünktől fogva korlátozottak vagyunk, mivel nem tehetjük azt, amit akarunk. Amint a sánta ember minden nap érzi, hogy képtelen járni, úgy mi is, miközben egyre előrehaladtabb korbba kerülünk, a bűn ismételt gyakorlása megerősíti a bűn ránk gyakorolt hatását. A sánta képtelen volt járni, ám a Krisztus nevében való hite teljes mértékben meggyógyította és megszabadította őt fogyatékoságától. Így tehát mi is, az Őtőle áradó hit által meggyógyulhatunk, és képesek lehetünk olyan dolgok elvégzésére, amelyek korábban lehetetlennek tűntek. A győzelem kulcsa az, hogy át kell adnunk magunkat Isten kezébe, őszintén vágyunk kell akarata cselekedni; továbbá tudnunk kell, hogy Ő elfogad szolgálóinkat, majd végül megtart bennünket az iránta való engedelmességben. ■

A sálcioarai gyülekezet

A sálcioarai gyülekezet a Razelm tó partján, a Duna-delta bejáratánál fekszik. Tulcea megyében ez volt az első adventista gyülekezet.

A kezdetek az 1940-es évekig nyúlnak vissza, a Románia és Bulgária között lebonyolított lakosságcsereig, amikor Caliacra megyéből 6 menekült család telepedett át a helységebe, amelynek akkor még Vintilă Brătianu volt a megnevezése. Kezdetben egy testvér házában gyűlnek össze, majd 1946-ban megtörténik az első keresztség, amikor 9 személy szövetséget köt az Úrral. Abban az időben a gyülekezetnek 21 tagja volt. És attól kezdődően 6 Martie községben (1948-ban változtatták meg a helység nevét) az adventista gyülekezet folyamatosan növekedett.

A taglétszám gyarapodása folytán szükségessé vált egy imaház építése. Így tehát 1949-ben épült fel Tulcea megye első adventista imaháza.

A kommunista rendszer alatti zaklatott időszak ellenére a gyülekezet növekedett, és 1976-ban már 143 tagot számlált. Ennek következtében négyszer kellett bővíteni az imaházat.

1983-ban új épület építését határozzák el a testvérek. A hatóságok mindent megtettek az építkezés megakadályozására, de a közösség nagy áldozatok árán is részt vett a gyülekezet felépítésében. Isten kegyelméből a különösen szép imaház építését 1986. március 31-én befejezték.

A forradalom utáni szabadság időszakában a sálcioarai gyülekezeti közösség 2000-ben már 216 tagot számlált.

Jelenleg a gyülekezet egy merész terven dolgozik. Szeretnének a megyében minden családhoz egy Bibliát eljuttatni (ez a terv már 70%-ban megvalósult), így kívánják siettetni az Úr Jézus Krisztus eljövételét.

Daniel Mihăilă, lelkész

Trinidad-Tobago

Trinidad-Tobago Köztársaság több kis szigetből álló ország, amely Venezuela partjaitól 11 kilométerre fekszik. Az ország két fontosabb szigetéről – Trinidad és Tobago – kapta elnevezését, amelynek összterülete 5128 km², lakossága pedig 1,22 millió lelket számlál. Az ország 1962-ben vált függetlenné Nagy-Britanniától, és 1976 óta köztársaság. Jelentős kőolaj- és földgáztartalékai fellendítették a gazdaságot és az életszínvonalat, fellendült a turizmus is, ám ezzel egy időben a bűnözés is növekedett. A spanyolok a római-katolikus vallást hozták ide magukkal, az angolok a protestantizmust, az indiai és afrikai népek a hindu, az iszlám és afrikai vallásokat.

Ezen a területen az első adventista gyülekezetet 1895-ben szervezték meg, miután már 15 éve eljutott ide adventista irodalom. Andrew Flowers lelkész, aki feleségével együtt érkezett 1894 februárjában, 5 hónap missziómunka után Port of Spain városában meghalt sárgalázban. Stella Colvin, az amerikai ápolónő 1896-ban érkezett a szigetekre, hogy orvosi misszionáriusként dolgozzon. 1900-ban megnyitotta kapuit az

első egyházi iskola. Akkor három gyülekezet és 160 adventista tag volt. Több protestáns lelkész csatlakozott egyházunkhoz, és velük együtt sokan az egykori gyülekezeteikből.

Az egyház évről évre növekedett. 1948-ban nyitotta meg kapuit a helyi klinika, 1955-ben pedig három iskolát alapítottak. E. E. Cleveland lelkész 1966-ban tartott evangelizációs sorozatot, amelynek eredményeként 824 lélek csatlakozott az Adventista Egyházhoz.

Ma Trinidad-Tobagóban 63000 adventista tag imádja az Urat 146 gyülekezetben és 28 csoportban. A legutóbbi adatok említést tesznek egy kórházról is Port of Spain városában, amelyben 169 alkalmazott évente hozzávetőlegesen 20000 beteget kezel; egy egészséges ételmiszert előállító gyárról, egyetemről és középiskoláról is.

2012. április 26-án a Dél-karibi Egyetem (USC) aulája teljesen leégett. A kormánytól és a helyi önkormányzattól, de magánszemélyektől és az egyháztól kapott adományok is azt bizonyítják, hogy a jó befolyás nem marad figyelmen kívül.

Adrian Neagu, lelkész

Fények és árnyak Minneapolisban

Alonzo Trévier Jones
(1855-1923)

Ellet J. Waggoner
(1855-1916)

Az első szikrák

A Generál Konferencia ülése Minneapolisban¹ (1888) váratlan és nem kívánt üzenettel szembesült, amelyet a *Sings of the Times (Idők jelei)* című kaliforniai folyóirat két ifjú szerkesztője hozott magával.

- A. T. Jones magas, jó megjelenésű lelkész; kiváló szónoki tehetségével képes volt akár két órán át is lekötni hallgatói figyelmét; néha végletekre hajló vérmérsékletű autodidakta; történelmi művek szerzője volt; Van Horn lelkész által tért meg;
- E. J. Waggoner, kiváló és engedékeny szónok; eredeti hivatása szerint orvos; Joseph Waggoner lelkész fia.

Jones és Waggoner már 1888 előtt teológiai vitába keveredett az egyház vezető teológusaival (George Butler, a Generál Konferencia akkori elnöke; Uriah Smith, a *Review and Herald* főszerkesztője; stb.) azzal kapcsolatban, hogy Gal 3:24 verse hogyan határozza meg a törvényt. Az *Idők jelei* folyóiratot szerkesztő ifjak bátorokdta kőzzé tenni azon véleményüket, miszerint a Galáciabeliekhez írt levélben levő törvény a tízparancsolatot jelenti, szemben az idősebbek véleményével, akik a *Review and Herald* kiadványban 1886-ban azt közölték, hogy a Galáciabeliekhez írt levél a ceremoniális törvényre utal.

Ellen White a távolból, Svájcból szállt be a vitába. Előbb csitította az ifjak hevét és megfedtte őket, amiért közölték e megosztó cikket. A fiatal lelkészek beismerték tévedésüket és nem jelentettek meg többé ilyen cikkeket. Azt azonban nem tudni, hogy Ellen White levele hogyan juthatott el a *Review* szerkesztőségébe is. Ennek következtében még az értekezlet megkezdése

1. Főbb források, melyeket felhasználtunk lapszámunk e témához kapcsolódó cikkeiben: Gerhard Pfandl, „Minneapolis, 1888, an Adventist watershed”, *Adventist World*, 2012; L. E. Froom, *Movement of Destiny*, RH, 1971; George Knight, *From 1888 to Apostasy*, RH 1987; G. Knight, *Angry Saints*, RH 1989; W. W. Whidden, E. J. Waggoner: *From the Physician of Good News to Agent of Division*, RH, 2008.

előtt Butler elnök felhasználta e személyes levél tartalmát, és mivel azt hitte, hogy Ellen White az ő oldalán áll, megrovó cikket írt Jones és Waggoner lelkészekhez címezve. Erre válaszként Ellen White azt írta az elnöknek, hogy e cikkel elkötelezte magát, hogy helyet adjon Jones és Waggoner nyilvános magyarázatának. És így történhetett meg, hogy a két kaliforniai ifjú bekerült a Generál Konferencia ülésének programjába.

A világosság folyama

A minneapolis-i tanácskozás az akkor éppen beteg Butler elnök nélkül lett megtartva. (Levelet intézett azonban a küldöttekhez és a hit megtartására szólította fel őket). Kezdetben Jones ismertette saját nézeteit a Dán 7. fejezetében található római fenevad szarvaival kapcsolatosan, ezzel azonban éles ellentétbe került a közmegebecsülésnek örvendő Smith magyarázataival. Próbálta alátámasztani elméletét, de Smith elnöknek adott egyik válaszában tiszteletlen volt, ezért Ellen White nyilvánosan megfedtte őt.

Ezután következett a valódi történelmi pillanat, amikor Jones és Waggoner előtárták a Római és a Galáciabeliekhez írt levelek üzenetét. Ellenlábasaik elejétől fogva próbálták a vitát a törvényre terelni, ám Jones és Waggoner számára sokkal fontosabb volt a levél üzenetét ismertetni, mint kitérni a részletekre. Úgy látták jónak, hogy bemutatják „az Üdvözítő páratlan vonzerejét”, amelynek részesei vagyunk hit által, úgy a megbocsátó kegyelem, mint az Ő törvényeinek megtartása által.

Ellen White nem volt hajlandó bíraskodni a fellobbanó teológiai vitában, ám lelkesen támogatta Waggoner és Jones nézeteit, látva „Krisztus hitének és igazságának értékes tanaiban... a világosság folyamát”:²

„Ez volt az első világosan kifejtett tanítás erre vonatkozóan, amelyet emberektől hallottam, kivéve beszélgetéseinket a férjemmel. Úgy gondoltam, hogy én nagyon jól értem ezt a kérés-

2. E. G. White, *1888 Materials*, 291. old. (az eredetiben)

déskört, mivel Isten kinyilatkoztatta, és hogy a Battle Creek-i testvérek nem értik, mivel nekik nem mutattatott meg. Ezért amikor valaki más ismertette ezeket az elveket, a teljes lényem *ámen*-nel válaszolt.”³

„Nem járta át a sötétség”

Jones és Waggoner minneapolis-i prédikációinak részleteit nem ismerjük, mivel nem tétek közzé. Azonban megtaláljuk ezt az üzenetet Waggoner 1887–1891 között keletkezett irataiban, és a *Profétaság Lelkében*. Annak ellenére, hogy Ellen White felhívást intézett az üzenet elfogadására, a küldöttek véleménye megoszlott, zavar keletkezett és egyesek kifejezetten ellenálltak. Néhányan elhagyták a termet. Ellen White is távozni akart, de Isten Lelke megállította őt. Az egyházat szakadás fenyegette.

Nagy mértékben elhanyagolták a Krisztusba vetett hitet – mint a bűnös egyedüli reménységét – de nem csak a prédikációkban, hanem nagyon sok olyan hívő tapasztalatában, akik vallják, hogy hisznek a harmadik angyal üzenetében.

Ellen White határozottan elutasította, hogy halasszák el a vitát, amíg Butler is jelen lehet, és hogy szavazat alá bocsássák a vitás kérdést. Isten műve nem várhat senkire. Ám a szavazás sem lett volna helyénvaló, ha nem értik tisztán a dolgokat. Ezért imát és tanulmányozást javasolt, személyes meggyőződést és megváltozott lelkületet. Amíg lázadó lelkület uralkodott, és az emberek embereket próbáltak követni és nem az Igét, addig a szavazás nem volt egészséges és biztos megoldás.

Így hát nem jutottak dűlőre a konferencián. Jones és Waggoner üzenetét a vezetők egy része elutasította (Smith, Conradi, Morrison, Nicola), míg mások elfogadták (Haskell, Prescott, Wilcox, Kilgore, McReynolds, Hyatt, Westphal, Starr, Gates, Tait, Robinson, Jonhson, Flaiz, Starbuck, Craig, Covert, Ellen White, William White). A Battle Creek-i vezetők hatása alatt a legtöbben képtelenek voltak dönteni, de nem is vették komolyan az üzenetet, sőt attól tartottak, hogy Ellen White elveszítette a józan eszét.

Új világosság vagy örök evangélium?

Ellen White 1889-ben mondta el Washburn lelkésznek (ez az ifjú lelkész nem fogadta el a minneapolis-i világosságot), hogy míg Európában tartózkodott, egy angyalt látott, aki kitarja karjait és ezt mondta: „Ebben a vitában mindkét táborban követnek el hibákat”. Majd hozzátette:

„Nem a Galáciabeliekhez írt levélben említett törvény értelmezése a vitás kérdés, hanem a hit általi megigazulás. Ellett Waggoner világosabban be tudja mutatni a hit általi megigazulást, mint én... Isten különleges világosságot adott neki erre vonatkozóan. Én is szerettem volna mindezt tisztán ismertetni, ám nem tudom úgy megtenni, mint ő. Minneapolisban azonnal felismertem ezt az üzenetet, miközben Waggoner prédikált.”⁴

A minneapolis-i üzenet és az egyháztörténelem közötti kapcsolatról Ellen White így nyilatkozott:

„Isten megadta Waggoner testvérnek azt a kegyelmet, hogy érthetően előadhassa nézeteit a hit általi megigazulás, valamint Krisztus igazsága és a törvény kapcsolatáról. Ez nem új világosság, hanem a régi világosság, amely a maga helyére került a harmadik angyal üzenetében... 'Itt van a szenteknek békességes tőrése, itt, akik megtartják a Jézus hitét, és az Isten parancsolatait' (Jel 14:12)... A Jézus hitéről megfélemlítettek és közömbösen kezelték. Nem foglalta el a Jánosnak is kinyilatkoztatott előkelő helyet. Nagy mértékben elhanyagolták a Krisztusba vetett hitet – mint a bűnös egyedüli reménységét – de nem csak a prédikációkban, hanem nagyon sok olyan hívő tapasztalatában, akik vallják, hogy hisznek a harmadik angyal üzenetében.

Ezen a találkozón bizonyosságot tettem arról, hogy a Szentírás alapján bemutatott üzenet a legértékesebb fény, amely beragyogja a *Krisztus igazsága és a törvény* kapcsolatáról szóló tanítást, amelyet folyamatosan ismertetnünk kell a bűnös emberrel, mint üdvösségének egyedüli reménységét. Ez számomra nem jelentett új világosságot, mivel Isten az utóbbi 44 évben ismertette velem és én elmondtam már népünknek... Ám nagyon kevesen válaszoltak a felhívásra... Túl kevesen beszéltek, vagy írtak erről a nagy tanításról. Némelyek prédikálása Kain – Krisztus nélküli – áldozatához hasonlítható.”⁵

4. R. J. Wieland, „An Interview with J. S. Washburn – signed and attested by him”, Hagerstown, Maryland, 1950. június 4.

5. Ellen White, *Szemelvények*, 3. köt., 168–169. old. (az eredetiben)

Uriah Smith
(1832-1903)

George Butler
(1834-1918)

Florin Lăiu a cernicai Adventista Teológiai Intézet tanára.

3. MS 5, 1889.

„Íjdal”

„Miként hullottak el a hősök!” (2Sám 1:19, u. r.)

Az 1888-as konferenciát követő években azok a vezetők, akik szembeszálltak Jones és Waggoner nézeteivel (Butler, Smith, Morrison és mások), nyilvánosan beismerték, hogy tévedtek. Jones és Waggoner, valamint Ellen White prédikációi hatására lelki ébredés történt, amelyről Ellen White így írt: „Sosem láttam még, hogy egy ébredési mozgalom ilyen mélyen bontakozzon ki, és ugyanakkor mentes legyen minden fajta túlfűtöttségtől.”¹ Az egyházban a két ifjú lelkész népszerűsége nagyon megnőtt. Mindketten több mint két évtizeden át magas beosztást töltöttek be az egyházban. Sajnos azonban, hogy a Jones-Waggoner-White hármas elleni ellenszegülés nem szűnt meg teljesen, ezért Ellen White folytatta a protestálást.

A Generál Konferencia pénztárosa, Harmon Lindsay ellenséges lelkületet táplált, mígnem oda jutott, hogy elhagyta az egyházat és egy spirituális szektához (Christian Science) csatlá-

1. Review and Herald, 1889. március 5.

Waggoner és első felesége, Jessie

kozott. Az európai missziómunka úttörője, Ludwig Conradi szintén ellenállt, és később, 76 éves korában elhagyta sorainkat. Miközben a hetednapot ünneplő baptistáknál keresett menedéket, egyre ellenségesebb érzéseket táplált azon egyházzal szemben, amelyet egész életében szolgált. Ennek a vak ellenkezésnek az eredményeként született meg a javaslat 1891-ben, hogy Ellen White-ot küldjék ausztráliai misszióútra. Még Olsen elnök sem ellenezte ezt a kétes javaslatot, amit Ellen White szóvá is tett egy személyes vallomásában, emlékeztetve az elnököt, hogy a White család jelenléte sokkal fontosabb lett volna ebben az időszakban a központban.

Ám az ellenkezésnél még megrázóbb volt a világosság két hordozójának elesése. Ellen White figyelmeztetett ennek a lehetőségére, és ismertette azt is, hogy a bukás igazi oka az Isten tanácsai iránti engedetlenség.

Waggoner kisiklása

Még mielőtt 1891-ben misszionárius lett volna Angliában, Waggoner megragadó nézeteket vallott a szentségről és az eljövendő életről, amelyek később ostoba filozófiává alakultak át, olyan ellentétes nemű személyek között létrejött „lelki viszony” hirdetéséről, akik majd az eljövendő életben élettársak lehetnek, ha ebben az életben törvényesen nem adatik meg nekik ez a lehetőség. Waggoner azt hitte, hogy a Lélek vezetése alatt áll, és, hogy különleges kinyilatkoztatásokat kapott. „Ezt Isten mondta nekem” – szokta mondogatni.

Húsz éves házasként, és egy kislány édesapjaként Waggoner „lelki viszonyt” folytatott Edith-tel, a titkárnőjével. Nehezen palástolható érdeklődése Edith iránt kiváltotta felesége, Jessie jogos féltékenységét. Kölcsönös gyanakvás, majd viták és öngyilkossági fenyegetések következtek. Waggoner egyik barátjának bevallotta, hogy semmit sem érez már Jessie iránt, ám ellenállhatatlan vonzalom fűzi Edith-hez. A feleség kétségbeesett és némelykor helytelen erőfeszítései, de még a baráti próbálkozások is sikertelennek bizonyultak.

Waggoner oda jutott, hogy azt kezdte hinni, ezen a világon minden házaspár rosszul van társítva, és hogy majd az eljövendő világban áll helyre a rend, amikor majd a Lélek választ társat az embereknek. Azt állította, hogy határozott kinyilatkoztatásokat kapott a jövőre vonatkozóan, amelynek értelmében, ha tovább él Jessie-vel, paráznaságot követ el! Ellen White figyelmeztette őt az „Istenről alkotott fantáziadús elméletek” valamint a „szentségtelen lelki szeretet” veszélyeire, amelyek hitehagyáshoz és féktelen élethez vezetnek. Ám Waggoner nem figyelt ezekre. Amikor a Waggoner család megérkezett Amerikába, Edith már várta őket és ott folytatták a kapcsolatot, ahol abbamaradt, ezért Jessie elvált férjétől. Egy évvel később Waggoner megházasodott a titkárnőjével, ezért kizárták az egyházból.² Waggoner orvosként dolgozott Dániában és Battle Creekben. Eközben anarchista és karizmatikus nézeteket kezdett vallani. M. C. Wilcox tartotta vele a kapcsolatot, és azt remélte, hogy megpróbálja helyes útra téríteni. Ám Waggoner bevallotta, hogy mindez hasztalan, mivel már 1891 óta nem hisz a szentély tanában. Azt vallotta, hogy a szentély az emberi lény, és annak megtisztítása a bűn teljes kitorlését jelenti az emberi természetből.

Ellet J. Waggoner 1916-ban halt meg szívinfarktusból. Battle Creekben temették el.

Jones kisiklása

A Generál Konferencia Bizottsága 1903 után meghívta Jonest arra a szolgálatra, amelyben ő már szakértővé vált. Felajánlották, hogy legyen a Vallásszabadsági Osztály titkára. Jones nem fogadta el a felkérést, ehelyett inkább Dr. Kellogg szövetségese lett, aki abban az időben a központi hatalom megkaparintására törekedett. Karizmatikus mozgalmak felé hajlott, és nyilvánosan hirdette Anna Rice próféta mivoltát, ami hatalmas kudarc volt. Továbbá hirdette, hogy a prófétálás ajándéka minden hívőnek megadatott.

Jones radikális nézeteket vallott az egyházi rendről és szervezetről. Egyfelől az elnöki rendszer megrögzött, anarchista ellenzője volt. Haláláig küzdött azért, hogy Daniells hírnevét megrontsa. Másfelől pedig ő maga, mint egyházterületi elnök, ráerőltette akarát a bizottságra, ezért ellenszenvet váltott ki munkatársaiban. Egy adott pillanatban kijelentette, hogy az egyházban a vezető beosztásokat sorshúzással kellene kijelölni.

2. Ellen White megfeddte Joseph Waggonert (az édesapát) is, mert helytelen baráti viszonyt ápolt egy bizonyos hölgygel.

A Generál Konferencia Bizottságával szembeni két éves ellenségeskedés nyomán – mivel a vezetők nem tudták jobb belátásra bírni – 1907. május 22-én visszavonták lelkészi igazolványát. Erre ő kijelentette, hogy nincs is szüksége rá, úgy is prédikálhat. Amikor kizárták Kellogot és lázadó társait, Jones írt egy könyvet, amelyben azt állította, hogy az egyháznak senkit sem lett volna szabad kizárnia.

A White család hasztalan próbálta őt jobb belátásra bírni. 1908-ban határozat született arra vonatkozóan, hogy többé nem prédikálhat. Ellenlépésként Jones az utcán kezdett prédikálni. A Generál Konferencia Bizottsága 1909-ben három napon át próbált tárgyalni vele, de nem járt sikerrel. Az utolsó találkozó alkalmával, 1909. május 31-én Daniells beszélt Krisztus hajdani katonájához, elismerte értékes hozzájárulását az egyház fejlődéséhez, és kezet nyújtva kérte, hogy béküljön meg. Többször is úgy tűnt, hogy Jones egyetért, de mégsem tudott kezet nyújtani. Amikor végül mégis kezet nyújtott, mielőtt megérintette volna Daniells kezét, hamar visszarántotta, leült és azt mondta: „Nem! Soha!” A *Washington Post* napilap 1909. július 18-i számában féloldalas cikket közölt az Adventista Egyházon belüli vitákról.

E tehetséges, de neveletlen és büszke apostol szélsőséges gondolkodásmódja végül végzetes hatással volt önmagára és kapcsolataira nézve. Alapjaiban véve adventista meggyőződésesei voltak, ám hiányzott belőle a keresztény józanság és tapintat, amely elvárható lenne bármely felekezet lelkészétől. Amikor az adventisták Ellen G. White tanácsára abbahagyták a munkát vasárnap – mivel erre kötelezte őket a vasárnapi törvény – Jones azt állította, hogy ez „az ördöggel való kiegyezés” példája.

1909. augusztus 21-én Jonest kizárták az egyházból. Alkalmadtán még dolgozott együtt adventistákkal, de más felekezetekhez csatlakozott, mígnem ott is nemkívánatos személynek bizonyult. A szombatünneplő pünkösdistákhoz járt. Amikor azonban e felekezet is szervezetet alapított, Jones hitehagyóknak nyilvánította őket. Az anarchista Jones számára a szervezet maga volt a Szentlélek elleni bűn.

Alonzo T. Jones 1923-ban halt meg 73 évesen, agyvérzés következtében. ■

Hetednapi adventista csoport útból Oaklandból (Kalifornia) a keleti partvidék felé. Előttérben a Waggoner család (1888–1890).

Minneapolis után Minneapolis

A minneapolis-i konferencián történeteknek negatív visszhangja volt, ám az adventizmus egyik legnagyobb tragédiája, hogy 1890 után, sőt a XX. században végig folytatódott az 1888-as vitás lelkület.¹

Az 1888-as évet követően egyes keresztény politikusok előkészítették a vasárnapi törvény tervezetét. Az adventisták négy éven keresztül protestáltak, ám az amerikai elnök 1892-ben aláírta az első vasárnapi törvényt, amelynek során voltak adventisták, akiket tetten értek, és ezért börtönbe is zártak. Ellen White így írt erről: A protestantizmus átnyúl a szakadékon, hogy kezet nyújtson a pápaságnak, hogy szövetséget hozzon létre a negyedik parancsolat szombatjának megsemmisítésére... *Nagy és döntő fontosságú események fognak hamarosan bekövetkezni.*²

Rövid idő elteltével, az 1888-as prófétikus világosságra utalva hozzátette: „A próbaidő számkra épp most van, mivel a *harmadik angyal hangos kiáltása elkezdte kinyilatkoztatni Krisztus igazságát*, a Megváltóét, aki megbocsátja a bűnökét. Ez azon angyal fényességének kezdete, akinek dicsőségétől fénylett a föld (Jel 18:1-2).³

Ezeket a kijelentéseket Jones és Prescott nagyon komolyan vette, sőt kicsit el is túlozta. A „harmadik angyal üzenete”, valamint a „késői eső” között és a Jel 18. fejezetében leírt angyal világosságának kezdete között egyenlőségjelet tett, majd egyre hangsúlyozottabban hirdette

ezt az üzenetet, karizmatikus módon, miközben nézetei szerint az egyház utolsó földi napjait élte.

Amikor a késői esőről prédikálsz és várod a nyelvek megnyilatkozását, fel kell készülnöd az ördög gúnyolódásaira. Ellen White jelenlétének hiányában néhány ostoba

ember, többek között az egyik egyházterület elnökének a felesége is üzeneteket kezdett „gyártani”. Egy férfi azt állította, hogy az „ordítás ajándékával” rendelkezik. Battle Creekben pedig Anna Rice azt prófétálta, hogy attól kezdődően nem kell megházasodni, és aki már házasságban él, meg kell szakítania minden nemi kapcsolatot a házastársával. Mivel nem volt teljesen biztos a prófétikus ihletésben, Jones tanácsát kérte, aki biztosította, hogy rendelkezik a prófétálás ajándékával.

Jones nyilvánosan bizonyosságot tett Battle Creekben Anna prófétai voltáról. Másnap Ellen White Ausztráliából érkezett üzenete rávilágított erre a tévedésre. Jones a következő szombaton a nyilvánosság előtt elismerte tévedését. Még Anna Rice is rájött, hogy tévedett, és, hogy saját benyomásait összetévesztette a mennyei ihletéssel. Jóllehet, ő volt az egyetlen adventista hamis próféta, aki megtért.

Stanton, egy másik oktalan személy, aki a feddő igeszakaszok gyűjtésére szakosodott, 1893-ban *A harmadik angyal hangos kiáltása* című broszúrában jelentette meg írásait, amelyekben szorgalmazta a „Babilon”-ná vált Adventista Egyháztól való elszakadást.

Ezek a megnyilatkozások bizonyítják, hogy nem csupán az 1888-as világosság elutasítása, hanem annak elvakult értelmezése is veszélyeztetheti az egyházat.⁴

Az 1893-as és 1895-ös konferenciák

Ellen White és még sokan mások az 1893-as konferenciát a nagy ébredés alkalmának tekintették. Jones, Prescott és Olsen voltak a főbb szóvivők, akik a minneapolis-i üzenetet hirdették, amelynek témája a „harmadik angyal hangos kiáltása” és a „késői eső” volt. Ellen White azt írta, hogy az Úr hamarosan el fog jönni.

4. Hamis karizmatikus mozgalmak jelentek meg sokkal erőteljesebben néhány évvel később, amikor az 1900-as évek után létrejött a pünkösdisták mozgalma. Az Indiana állambeli túlfűtött imatálalkozók, a hangos zene és a „lelki” rángatózások 1901-ben, vagy a MacKin házaspár esete, amely az ördögűzést és nyelveken szólást gyakorolta az 1905–1908 közötti időszakban, a legismertebb ilyen esetek.

E. G. White és adventisták csoportja a renői (Nevada) tábori összejövetelen, 1888-ban.

1. George Knight, *Angry Saints*, RH, 1989:116
2. MS 27/1892.
3. Review and Herald, 1892. nov. 22.; *Szemelvények*, 1. köt., (az eredetiben); *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 984. old.

Elfogadták a felhívást az ébredésre és megterésre, aminek következtében több személy felállt és nyilvánosan bevallotta hibáját. Ezek közt volt Morrison is. Nyilvánosan elismerést nyert tehát, hogy el kell fogadni a Minneapolis-i világhosszágot. Az értekezleten felmerült egy lényeges kérdés: Miért nem jött el még Jézus? Jones és Prescott akkor olyan választ adott, amivel egyetértett Ellen White is: Azért, mert még nem jött el a „késői eső” és a „hangos kiáltás”. És mindez azért, mert Minneapolisban elutasították azt a világhosszágot, amelynek be kellett volna ragyognia az egész földet! Ellen White már négy évvel korábban írt erről:

„Ha a harmadik angyal üzenetét mindazok elfogadták volna, akik egységesen munkálkodtak 1844-ben, és a Szentlélek erejével hirdették volna azt, akkor az Úr hatalommal munkálkodott volna együtt övelük. A világra kiáradhatott volna a világhosszág. Évekkel korábban figyelmeztetve lettek volna a föld lakói, a munka befejeződhetett volna és Krisztus eljöhett volna...”⁵

Ellen White egy 1888-nál sokkal korábbi időpontra helyezte a „késői eső” és a „hangos kiáltás”, valamint az advent idejét. Jézus és az apostolok ezt az időt saját nemzedékükre értették⁶, ám figyelmeztetve voltak afelől, hogy mindez feltételhez kötött – a keresztény jellem tökéletesítése, a világszéles missziómunka befejezése és a világ törvénytelenége poharának betelése⁷. Hogy az Úr még nem jött el, ez a sikertelenség nem lehet egy olyan üzenet elutasításának a következménye, mely 1888 előtt még nem volt ismert.

A következő konferencia – ahol ugyanazokat a kérdéseket vitatták meg – 1895-ben volt megtartva. Jones 26-szor prédikált a „harmadik angyal üzenetéről”, hangsúlyozva azt, amiben egyetértett már 1887 óta Waggonerrel: Az Úr Jézus Krisztus testetöltése által magára vette az emberi elbukott, bűnös természetet, ám teljes mértékben büntetlen maradt. Amint tudjuk, ez a nézet napjainkig vitatott, éppen úgy, mint Jézus eljövételének feltételekhez való kötése.

A XX. század – ugyanazt a hegyet kerülgetve

Az egyház számára a XX. század első évtizedei az eddig felsoroltak mellett számos drámai eseményt hoztak. A minneapolis-i üzenet, amely hitalapelveként lett elfogadva, végül háttérbe szo-

rult, de mégsem tűnhet el teljesen, mivel az úrvacsora emlékeztet bennünket az egyedüli reménységünkre. Az erre vonatkozó bibliatanulmányok mellett Ellen White *Jézushoz vezető út* című könyve a legjobb összefoglalója ennek az üzenetnek.

Az 1920-as évet követően ébredési hullám indult el McGuire (*Győzedelmes élet*, 1924), Daniels (*Krisztus a mi feddhetetlenségünk*, 1926) és Froom (*A Vigasztaló eljövetele*, 1928) prédikációi és írásai hatására. Ezek közül néhány könyv megjelent román nyelven is.

A Wieland és Short testvérek Generál Konferenciához intézett tanulmányai (*Az 1888-as üzenet újraértékelése*) nyomán 1950-ben újjáéledt az 1888-as üzenet iránti érdeklődés. Az írás általános megtérésre szólított fel, kihangsúlyozva, hogy az 1888-as üzenetet sosem vették komolyan, és ezért késik a missziómunka, valamint az Úr eljövetele. Következtetések olyan vitákat gerjesztettek, amelyek máig sem zárultak le.

Az egyház teljes világhosszága ugyanabban a Könyvben található, amely Jones és Waggoner testvéreket is ihlette. Vissza kell tértünk ehhez a könyvhöz minden nemzedékben, és jobban kell bízunk a világhosszág Atyjában, mint angyalokban, vagy világhosszágot hordozó emberekben.

Azonban Wieland, Short, Sequeira és a mellettük álló tanulmányozó csoport más teológiai nézeteket vallottak. Ezek közül egyeseket vitattak, míg másokat elutasítottak, mint például: a kollektív megtérést, vagy az egész emberiség megigazítása a kereszt által, stb. Jones, Waggoner, Wieland és Short egyes tanítványai ma is az 1888-as új világhosszág nevében közlik nézeteiket, amelyek azonban teljes sötétségről tesznek bizonyosságot. Ilyen az a tan, amely azt vallja, hogy „Isten nem büntet”; Jakab apostol levele az első „pápai” körlevél, és maga Pál apostol is Jakab – az Úr testvérének – áldozata lett. Ezen tanok követőinek kedvenc üzenete nem a minneapolis-i üzenet, hanem az a vád, hogy az egyház sosem kapta meg ezt az üzenetet. Másfelől pedig el kell ismernünk, hogy egyeseknek közülünk „fényiszonyunk” van, ezért kerüljük a mennyből érkező fényt, ha az előbb nem megy át a „kápolnán”. ■

E. G. White beszédet tart a Generál Konferencia 1901-es ülésén.

5. Ellen White, *A nagy küzdelem*, 457. old. (az eredetiben)

6. Mt 16:27-28; 24:34; 1Kor 10:11; 1Jn 2:18; 1Pt 4:17.

7. Mt 24:14; 2Pt 3:9-14; Csel 14:18-19; 18:5; 1Móz 15:16.

Jó reggelt, Jeruzsálem!

Jeruzsálem látképe az Olajfák hegyéről. Előtérben a Sziklamecset.

Az Isten könnye emlékmű-templom az Olajfák hegyén.

Jeruzsálem az egyisten-hívők fővárosa. Fontos vallási központ. Jeruzsálemnek, a hegyre épített városnak, nincsenek szántóföldjei és távol esik a nagy útvonalaktól, mégis mindig virágzó és keresett hely volt. Lelküket és zsebeiket kiüresíteni kész zarándokok, keresztények és zsidók látogatják. Itt nem találni lenyűgöző méretű székesegyházakat, hatalmas

épületeket, ám a város kövezete, barlangjai, völgyei és domboldalai az üdvösségtörténelem legfontosabb eseményeinek voltak a tanúi. A zarándokok ott akarnak időzni, ahol több mint 1000 évig jelen volt a Sekhina – Isten dicsősége. Ott szeretnének imádkozni, ahol Üdvözítőjük imádkozott, meghalt és feltámadt. Nos, ezért egyedi és feledhetetlen ez a hely. Így tette a vallás igazán nagygyá és virágzóvá Jeruzsálemet.

Jó reggelt, Jeruzsálem! Jó reggelt!

Már régen felkelt a nap falaid felett. Négyezer évvel ezelőtt életre keltette a jebuzeusokat, akik megvetették a sziklákon az alapokat. A reggeli oltárnál királyok és pátriárkák – Melkisédék és Ábrahám – találkoztak és vetették meg az első istentisztelet alapjait. A feltörekvő napot nem lehetett útjában megállítani. Háromezer évvel ezelőtt egyre fényesebb és forróbb sugarai a magasba emelték Dávidot és Salamont, és falaidra királyi koronát helyeztek. Amikor a nagy ókori birodalmak eltűntek a történelem sötétjében, te fényességben és melegségben kényeztetted magad. Palotáid dicsőségét meghaladta templomod hírve, amely a világ végéről vonzott ide királyokat és királynőket. A dicsőség felhője simogatta homlokod, miközben azt mondogattad magadban, hogy te Isten szeretett gyermeke vagy.

Nem ijesztettek meg sem a felhők, sem a viharok, még ha egy időre köd borult is rád. Gyönyörű és magasztos voltál. Napod a Názareti

Jézus idejében, kétezer évvel ezelőtt ragyogott a legfényesebben. A templomban az Ő jelenléte sokkal többet jelentett, mint hajdanán a dicsőség felhője. A Gecsemánéból a Golgota felé vezető úton lábnyomai mélyebben vésődtek a sziklába, mint királyok nyomai. Üres sírja bizonyítja, hogy feltámadt, és ha szeretnénk látni Őt, akkor fel kell emelnünk tekintetünket az égbe, oda, ahova felemeltetett.

Jeruzsálem, inkább Jézus árnyékát, mint fényességét választottad. A templomok hangosabbak, mint az evangélium, és azóta napod lemenőben van. Megismerted a kimondhatatlan fájdalom kínjait. Viharokkal és ellenséggel kerültél szembe, amelyek nem csupán alakodat, de nevedet és hitedet is megváltoztatták.

A templomban az Ő jelenléte sokkal többet jelentett, mint hajdanán a dicsőség felhője.

Egy hosszú időszakra szinte elfelejtetted lelki küldetésedet. Pogány nép és pogány imádók lepték el utcáidat. Úgy tűnt, hogy örökre elveszel a félhold lobogója alatt. De kisarjadt belőled valami, ami a kőnél és a halálnál is erősebb volt. Napod nem volt hajlandó leáldozni. Az alkonyat árnyaiban jelentél meg újra fiatalon és szépen, mint hajdanán.

Jeruzsálem, kapuidban állok, mint egy négyezer történelmi évet késett zarándok. A sziklába vésődött, vérrel és könnyel áztatott lábnyomokon szeretnék járni. Meg akarok állni egy pillanatra, hogy lelkembe hatoljon Dávid és papjaid éneke, valamint az Üdvözítő szeretetteljes hangja.

Egy kőváros

Jeruzsálembe érve feltűnik, hogy körös-körül kőhalmok vannak, és nagyon kevés a növényzet. A városban csupa kőből épült házak, paloták és

tömbházak fogadnak. Ugyanabból a közönséges mészkőből épültek a kerítések, a parkban a padok és az emlékművek is. És az utca kövezete, vagy az étterem asztala is ugyanebből a kőből készült. Jogosan teszed fel tehát a kérdést: Ez a kövek városa?

Egy hozzánk hasonló turista elámult mindazon, amit a néhány napi jeruzsálemi zarándoklat alatt látott. Meglepődve és kíváncsian állított meg egy idős zsidó férfit, hogy a mindenütt jelenvaló kő titkáról faggassa. „Hát, fiatalember, ennek hosszú története van” – válaszolta a zsidó férfi. „Kétezer évvel ezelőtt a rómaiak lerombolták a templomunkat. Nem maradt belőle más, csak az egyik melléképület oldalfala. Oda járunk imádkozni és siratni az elmúlt dicsőséget. Valahányszor imádkozunk és könnyeket ejtünk, úgy érezzük, mintha kő esne le a szívünkről és megkönnyebbülünk. Nos, ezért van tele Jeruzsálem kövekkel!”

Az imádkozás városa

A világon sehol máshol nem látni annyi imádkozó embert, mint itt. Már kora reggel hallani lehet a müezzín¹ érdes hangját, de ez hallható reggeltől estig. Elgondolkoztató. A templomok harangjai szintén azt hirdetik az imádkozóknak, hogy vallásos szertartásokat tartanak. De talán semmi sem festőibb, jellegzetesebb Jeruzsálemben, mint a sófár, vagy a szirénák lágy hangja, amely kiemeli a mindennapok forgatagából. Ilyenkor önkéntelenül is felteszed a kérdést: „Mi ez?”

Parkokban, autóbusz-megállóban, utcákon, villamoson, autókban látni imádkozó, imakönyveket olvasó embereket. Ez senkit sem zavar, senki sem néz rájuk csodálkozva, mivel ők a város összképéhez, színfoltjához és varázsához tartoznak. Több tíz, száz és ezer emberből álló körmenetek járnak énekelve, faágakkal vagy égő gyertyákkal kezükben a város utcáit. Nyugodtan, senkitől sem zavartatva menetelnek. Ez Jeruzsálem, hiszen ezért jöttek ide, vagy talán épp ezért költöztek ebbe a városba.

A mennyei nyugalom városa

Jeruzsálemben van a legtöbb szabadnap. Ha pénteken a keleti negyedben jársz, szinte minden boltot zárva találsz, miközben muzulmán imád-

1. Müezzín – muzulmán szolgálattevő, aki a mecsetekben naponta ötször elénekel egy bizonyos vallási éneket. Ez a hangszórókkal kihangosított ének hívja imára a muzulmánokat, akik ilyenkor elhagyják otthonaikat, munkahelyüket és a legközelebbi mecsetbe mennek imádkozni.

kozók csoportjai állják el a Templom-hegye, az imádkozásuk helye felé vezető utadat. A vasárnapi nap arról híres, hogy harangok szimfóniája csendül fel minden keresztény templomban. Kevés keresztény zárja be a boltját azért, hogy imádkozni menjen. De egészen más minden, amikor közeledik a szombat.

Péntek délután lecsendesedik a sürgés-forgás, és estefelé már szinte teljesen elnéptelenednek az utcák. A férfiak virágcsokrokkal a kezükben mennek hazafelé, hogy a szombatot virággal fogadják. Minden bolt bezár, így semmit sem lehet vásárolni. Egy egész napon át nem közlekedik sem autóbusz, sem teherautó, sem villamos. Gyerekek özönlik el az autóknak fenntartott területet, és szüleikkel együtt az utca közepén mennek az imádkozás helyére.

A szombat fogadására kitakarítják a házakat. Az asszonyok a kimondottan szombatra fenntartott étkészletet teszik a megterített asztalra. A virágokat és a hétágú gyertyatartót az asztalra helyezik. Fények gyúlnak, és zsoltárok emelkednek az ég felé. Megkezdődött a szombat – a nyugalomnap – és minden megáll, hogy dicséretet és hálát mondjon Istennek. Csodálatos dolog szombaton Jeruzsálemben lenni.

Egy turistacsoporttal együtt voltam Jeruzsálemben egy péntek este. Megálltunk a városközpontban, az útkereszteződés közepén, a villamos-síneken és elénekeltünk egy szombati éneket. Ablakok nyíltak meg, az emberek kíváncsian néztek ki, hogy kik vagyunk, és mit énekelünk. Egy férfi lépett ki az egyik házból, és odajött hozzánk. Megkérdezte, hogy mi történik. Elmagyaráztam, hogy a szombatkezdést ünnepeljük. Síri kezdett, majd közénk állt, részt vett az imában, majd átölelt bennünket. A szombat egyesített bennünket Jeruzsálemben a Teremtő és az Üdvözítő nyugalomában. Várom azt a napot, amikor ebbe a körbe minél több embert befogadhatunk. Várom a napot, amikor Jeruzsálemben szombatról szombatra találkozhatunk Üdvözítőnk társágában, és dicsőíthetjük Öt.

Barátom, várlak Jeruzsálemben, egy szombaton! ■

Zarándokok csoportja a Gecsemáné-barlangnál az Olajfák hegyén.

Körút bibliai tájakon. Jeruzsálemi helyszínen.

Traian Aldea a cernicai Adventista Teológiai Intézet archeológiai tanára.

A Noé korabeli özönvíz az egész földre kiterjedt?

Megjelent az *Adventist World* folyóirat 2012-es decemberi számában.

Mózes első könyve 6–8 fejezeteinek tárgyilagos tanulmányozása minden kétséget kizáróan azt tárja elénk, hogy Noé idejében az özönvíz általános volt. E tény tagadásának okai Biblián kívüli forrásokból származnak. Ilyenek például a tudományos érvek, valamint a Közel-Kelet mitológiai. Az egyetemes katasztrófaelméletet nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Példának okáért, akik azt állítják, hogy növekszik földünk hőmérséklete, nagyon jól tudják, hogy ez a jelenség világméretű természeti katasztrófákhoz vezet. Talán nem is fogjuk minden kétséget kizáróan bebizonyítani, hogy általános volt-e az özönvíz, ám határozottan állíthatjuk, hogy a Biblia ezt tanítja. Ebben a cikkben néhány bibliai adatot közlünk.

1. A bűn egyetemessége: 1Móz első két fejezete bemutatja földünk és a rajta levő minden életforma megteremtését. Ezek a fejezetek általánosságra, egyetemességre utalnak. Bár az első bűn Édenben jelenik meg, nagyon hamar egyetemessé, általánossá válik (Róm 5:12). „A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással” (1Móz 6:11). Az emberek helytelen utakon jártak, és Istennek a helyzet megoldása érdekében el kellett pusztítania őket „a földdel egybe” (13. vers). A helyzet egyetemessége miatt Istennek szintén egyetemes módszereket kellett alkalmaznia.

2. Minden ember: Az emberekre utaló nyelvezet is egyetemességet tükröz: „Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test”; „Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön” (3., 6. versek). Nyilvánvaló, hogy a „teremtette az embert” kifejezés az 1Móz 1:26-28 verseiben leírt ember teremtésére utal. Ez azt jelenti, hogy Isten nem csupán egy bizonyos embercsoportot, hanem az általa teremtett egész emberiséget meg akarta ítélni. Noé és családja ortalom alá helyezése bizonyítja, hogy az emberiség többi tagja mind odaveszett az özön-

vízkor: „csak Noé marada meg, és azok, akik vele valának a bárkában” (1Móz 7:23).

3. Amelyben élő lélek van: Az állatokra utaló nyelvezet is általános. Isten elpusztított „minden testet, amelyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész” (1Móz 6:17). Ez is a teremtésre utal (1Móz 1:30). Egy másik igeszakaszban ezt olvashatjuk: „És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat” (1Móz 7:21). Isten kijelentette: „eltörlök a föld színéről minden állatot, melyet teremtettem” (1Móz 7:4). Ez a kifejezőmód szintén a teremtéshez vezet vissza (1Móz 2:6; 1:25). Ez a „vég” az akkori nemzedék eszkatológiai végét jelentette. Az özönvíz előtt Isten megítélte az emberiséget, és próba-időt adott számukra (1Móz 6:3), megvizsgálta a bizonyítékokat (5. vers – „látá az Úr”), megállapította, hogy a föld erőszakossággal telt meg (13. vers), kihirdette az ítéletet (7. vers), és életbe is ültette azt teremtményei felett (1Móz 7:11-24).

4. Vizek: A héber *mabbul* szó kizárólag a Noé korabeli özönvízre és nem helyi árvizekre utal. A vizek elpusztították az élőlényeket, beleértve az embereket is (1Móz 6:7), és ellepték a föld legmagasabb hegyeit is (1Móz 7:20). A záporosó és a föld forrásainak felfakadása 40 napig tartott (17. vers). Noé egy évet és tíz napot töltött a bárkában (11. vers; 1Móz 8:13-14).

Mennyei eredetű volt az özönvíz, amit talán sosem leszünk képesek a környezet tanulmányozásával megmagyarázni. Mennyei cselekedet volt, amely a földet az eredetihez közeli állapotba helyezte vissza, és amelyet követően Isten egy mennyei újjáteremtő, örök szövetség kötött az emberrel és a természettel. Amikor a bűn látszólag elborította az egész világot, Isten megtartott Magának egy hűséges maradékot, amely által véghez akarta vinni tervét. Az emberiség bűnei elleni eme egyetemes ítélet a példája annak az egyetemes ítéletnek, amely Krisztus eljövetelkor fog bekövetkezni (Mt 24:38-39). Akkor, a végidőben megtartja az Ő maradékát. ■

Ángel Manuel Rodríguez a Bibliakutató Intézet igazgatója volt.

Zene az imádatban – cél vagy eszköz?

Szokrális zene – egy személyes tapasztalat

A zene egy kifejezőmód, amely meghaladja a kimondott szó hatáskörét még akkor is, ha a zene szavak kíséretében van előadva. A zene ékesszólóbb lehet, mint egy szónoklat, és meggyőzőbb, minden másnál, ami érzéseinken keresztül jut el hozzánk. A zene az agy eledele, amely a belső állapotok és megélések áramlását jelenti vagy a szentséges, vagy a démoni érzelmek felé.

Természetszerűleg a zene személyes tapasztalat eredménye. Megemlítjük itt a bibliai énekeket, amelyek közvetlenül kapcsolódnak bizonyos esetekhez, vagy a szerzők valamilyen személyes élethelyzetéhez. Ilyen szempontból a zene szerepe szorosan kapcsolódik hasznosságához, és *jónak* vagy *rossznak* minősül a szertartások szükségleteinek függvényében.

Úgy tűnik, hogy napjainkban a határtalan választékból adódóan a társadalomban a zene szerepét kimondottan esztétikai szempontból vizsgálják – *szép* vagy *csúnya*. Ennek következtében jelenik meg a zene *hallgatása*, a zene *éneklésének* kárára, és így lassan elvész a közvetlen és létfontosságú összefüggés az Isten ismeretének személyes kapcsolata és a tényleges éneklés között. Továbbá az ízlés szerinti igazodás zavart kelt a szokrális zenében, mivel a zenei imádatban előnyben részesíti a külső jegyeket, az előadást.

A zene – mint formáló eszköz – legfőbb célja

Amikor a szokrális zene célja kimondottan csak esztétikai, és hiányzik belőle az Isten-ismeret személyes megtapasztalása, amikor az istentiszteleteken elhangzó énekek nincsenek összhangban az szív rejtett tapasztalataival, a nyilvános éneklés formái, üres szertartássá válik, amelyből hiányzik az imádat átfőmáló ereje. Meg kell tehát értenünk, hogy a gyülekezetben az éneklés szerepe

az imádatban való tevékeny részvételben valósul meg. Ilyenkor az éneklés személyes áldozattá, tiszta szívből jövő imádatná válik.

A zene a jellemformálás és nevelés eszköze, amelynek jelen kellene lennie úgy a családban, mint a gyülekezetben. *Célja* Isten dicsőítése. A közös éneklések sokkal gyakoribbak kellene, hogy legyenek, mivel ez által készül fel a szív az Ige befogadására. Például a szombatiskola alatt időt kellene szakítani a kevésbé ismert énekek tanulására. Az istentiszteletek alkalmával a kísérő hangszeren játszó személynek igen fontos szerepe van. Figyelnie kell arra, hogy a figyelem az Üdvözítőre és ne órá terelődjék. Hasonló hozzáállás szükséges a kórus vagy a szólisták kíséreténél is.

A kórustagok vagy a zenekari tagok nevelése olyan befektetésnek számít, ami a fiataloknak helyet és irányt mutat a gyülekezetben. A kórus egyik lényeges előnye az, hogy összefogja az ifjakat és bevonja őket a gyülekezeti életbe. A karmester úgy nyerheti meg az ifúságot, ha a kórus megértési és technikai képességeihez mért, *megfelelő repertoárt választ, és terveket készít az általa vezetett együttes számára.*

A szent repertoár minden más zenétől különbözik, és egyetlen lélek által ihletett. Hatalmas felelősség hárul azokra, akik kiválasztják a repertoárt, a zenei aláfestéseket, a zenét az adományok begyűjtése idejére, vagy a szólisták számára. És a megoldás? Csak akkor tudod megkülönböztetni az igazit a hamistól, ha ismered a Szerző kézjegyet, aláírását.

Fogadd el a meghívást, és inkább énekelj, mint hallgass zenét. És ez a téged uraló erő meglátszik majd a kinézeteden, a beszédeden, mint ahogyan a világosságot sem lehet véka alá rejtteni! ■

Mihai Bejinariu a zenetudományok doktora, a „Ștefan Demetrescu” Adventista Teológiai Líceum tanára, valamint a bukaresti Zenei Egyetem tanáregédje.

Üldözéshullám a kommunista „szabadság” első éveiben

Ezerkilencszáznegyvenötől kezdődően a központi, de kiváltképp a helyi hatóságok szigorúan korlátozták, majd később be is tiltották az egyház missziómunkáját, amelyet addig nem tapasztalt „adventista offenzívának” neveztek.

A könyvevangélisták és az üldözés

Az egyház törvényes elismerése után (1944. augusztus) a könyvevangélisták voltak az első adventisták, akik szembekerültek a rendszer megtorló intézkedéseivel. Az Adventista Egyház levéltára a könyvevangélisták számos nyilatkozatát őrzi, amelyekből kitűnik, hogy habár test-

véreink engedéllyel rendelkeztek és csak cenzúra által engedélyezett könyveket árusítottak, mégis gyakran letartóztatták, megverték őket, elkobozták a könyveiket, majd rendőrőrsről rendőrőrsre hurcolták, és törvényszékek elé vitték őket. Az onești-i Ion Vrânceanu 1945. április 18-án tartóztatták le Valea Rea községben. Habár a „Graiul Literar” kiadó és a Bákói Prefektúra engedélyezte munkáját, egy pap megverte, majd letartóztatták. Bumbeshti-Jiu adventista polgármestere, Toma Dănăiață 1945. szeptember 15-én írt nyilatkozatában az áll, hogy a Târgu-Jiu-i Törvényszékhez fordult és kérte két letartóztatott fiatal lány szabadon bocsátását. Ennek köszönhetően a könyvevangélista lányokat szabadon engedték. A bákói Constantin Petrea pedig arról számolt be, hogy 1946. január 8-án egy Vaslui megyei községbe ment, ahol megszerezte a helyi rendőrpáncsnok és a polgármesteri hivatal engedélyét vallásos könyvek árusításához. Két nap múltán megkereste őt a pap, és látva az engedélyeket, így szólt: „Itt én vagyok a polgármester, a rendőr, a prefektus, én vagyok Groza miniszter is, és tudtom nélkül itt senki sem tesz semmit.” Három könyvevangélista társával együtt a prefektus rendeletére letartóztatták. Három napig hordozták rendőrőrsről rendőrőrsre, majd szabadon engedték.

Vallásos üldözés nem csupán a papok, rendőrök, vagy prefektusok részéről történt, hanem a titkosszolgálat szervei részéről is. Némely hívőknek a kommunista „szabadság” első éveiben középkori kínzásokat kellett elszenvedniük. A 61 éves erzsébetvárosi Istrate Mazilu testvért 1949. április 4-én tartóztatta le a titkosszolgálat. Vallatás közben megkínózták. Arra akarták rávenni, hogy ismerje be, miszerint ő írta rá a piacon talált naptár egyik darabkájára a következő biblia-szöveget: „Térjetek meg, mert elközelgett a mennyeknek országa.”

Éjfél után fél kettőkor vitték az állambiztonsági fogdába, és felszólították, hogy ismerje be tettét. Leültették a földre, majd miután a kezeit

a térdei alá helyezték, összebilincseltek. Ezután egy vasrudat helyeztek összebilincselte kezei és a térdei közé. A rudat megemelték és a két végét asztalokra helyezték, így testvérünk fejével lefele csüngött. Addig ütötték a talpait, míg a veréshez használt vastag akácfabot el nem tört. Száját törülközővel kötötték be, hogy ne tudjon kiabálni.

Két személy négyszer váltotta egymást az ütlegetésben. A megkínzott 20 ütést tudott megszámlálni, majd elveszítette az eszméletét. Ekkor levették a bilincseit, majd miután magához tért, arra kényszerítették, hogy járjon fel-alá a teremben. Mivel erre nem volt képes, kínzói egymás között lökdösték, közben a gyomrát meg a hátát ütötték. Egy kis időre levették a pincébe, majd újból felhozták és újabb verést kapott. Testvérünk továbbra is kitartott amellett, hogy nem ő írta azt a bizonyos szöveget. Négy napot töltött a titkosszolgálat pincéjében, miközben semmit sem adtak neki enni. Ezután Balázsfalvára vitték, ahol újabb három napot töltött étlen. A negyedik napon egy papírlapra kellett írnia a naptárdarabkán olvasható szöveget, hogy összehasonlítsák az írásokat. Összesen 14 napig tartották fogva. Amikor szabadon engedték, azt mondták neki, hogy többé nem mehet adventista gyülekezetbe, csak ortodox templomba.

Gheorghe Rădoi letartóztatása

A titkosszolgálat Teleorman megyei kirendeltsége 1951. február 20-án kelt, a zimniceai titkosszolgálati egységhez címzett írásában elismeri, hogy „az utóbbi időben a rajoni állambiztonsági szervek előzetes engedélyezés nélkül hajtanak végre letartóztatásokat” annak ellenére, hogy korábbi rendelet leszögezi: „Csak előzetes engedélyeztetés nyomán lehet letartóztatást végrehajtani, ez alól csak a tetten ért személyek képeznek kivételt. (...) A papokat nem szabad letartóztatni, csak kimondottan az Állami Titkosszolgálat Központi Igazgatóságának jóváhagyásával.”

Ilyen körülmények között tartóztatták le törvénytelenül Gheorghe Rădoi, Piatra Neamți-i adventista lelkészt is. A lelkész nyilatkozata szerint 1950 augusztusában családjával együtt szabadságát töltötte Békáson. Jelentkezett a helyi milícián és bemutatta a szabadságát igazoló iratait, a tölgyesi titkosszolgálat emberei mégis letartóztatták. Kihallgatása közben durván bántak vele, ütlegették, és azzal fenyegették, hogy lelövik. A titkosszolgálat több embere is gumibottal verte őt, majd egy sötét pincehelyiségbe zárták és újból halállal fenyegették. Háromnap

kihallgatás után szabadon engedték, ám felszólították, hogy azonnal hagyja el a helységet.

Letartóztatások a katonaságban

Az 1947–1948-as évekig az adventista fiatalok katonai alakulatoknál töltötték le a kötelező katonai szolgálatot. Mivel a későbbiekben egyre több olyan eset volt, amikor az adventisták nem voltak hajlandóak részt venni a katonai kiképzésben, az a döntés született, hogy az adventisták végezhetnek munkaszolgálatot is, ám itt is hasonló nehézségek merültek fel.

A durva bánásmód (ütlegetés, magánzárka) miatt némely fiatalok „engedtek” a kényszernek és szombaton is vállalták a munkát. Mások azonban határozottan kitartottak, és a számos kényszerítő próbálkozás után katonai törvényszékek elé kerültek. Azok az adventista fiatalok, akik nem mondtak le meggyőződéseikről és katonai törvényszék elé kerültek, két és tíz év közötti börtönbüntetésre lettek ítélve. A büntetést általában a Poarta Albă-i munkatáborban töltötték le. A tényleges letöltendő időszakok két és négy év között voltak.

A kényszerszolgálat-táborokban minden adventista fogoly ugyanazzal a nehézséggel szembesült – szombaton is dolgoznia kellett. Sikertelenül próbálták elmagyarázni parancsnokaiknak, hogy éppen azért vannak elítélve, mert nem akartak dolgozni szombaton, és ha dolgoztak volna szombatnapon, akkor nem lennének itt.

A letartóztatások első hulláma idején az Unió többször folyamodott a hatóságokhoz, és védelmébe vette az adventista katonákat. De a hatósági válasz az volt, hogy „az adventistáknak kell alkalmazkodniuk az állam törvényeihez, és nem az államnak a vallási szabályokhoz”. Többen, akik továbbra sem voltak hajlandók szombaton dolgozni, másodsor, sőt harmadszor is el lettek ítélve ugyanazért a „bűnért”. Az alábbiakban egy adventista katona vallomását közöljük:

„Az első tárgyaláson három év és hat hónapra ítélték el. Szabadulásom után jelentkezni kellett a parancsnokságon, hogy újra besorozzanak katonának. Megkérdezték, hogy dolgoztam-e szombaton a börtönben, és hogy fogok-e dolgozni második besorozásom után a katonaságban. Ezekre a kérdésekre így válaszoltam: Nem! Nem dolgoztam és nem is fogok dolgozni szombatnapon! Újra besoroztak. A kikötőbe kerültem rakodómunkásnak. És mivel nem voltam hajlandó szombaton dolgozni, újból 6 év börtönbüntetést kaptam”.

Abban az időben a hitnek nagy ára és értéke volt. Hát manapság? ■

Gheorghe Modoran az Adventista Teológiai Intézet egyháztörténelem tanára.

Napló a harctérről

A katonák készen álltak. A fegyverzet elő volt készítve. A támadási stratégia is lefektetve. Mindez nagyon is valóságos, és napjainkban történt. Méhkeren voltunk három napig, több mint nyolcvan fiatal – valdens egyetemisták –, és készen álltunk küzdeni az ellenséges hadsereg fogolytáborában levő emberek lelkeinek meghódításáért. Kimondhatatlan öröm járta át sorainkat, hogy ebben az előjogban lehet részünk.

A fegyverzet

Mindenkivel ismertették a támadás tervét. A számunkra kijelölt harctér Brassó utcáinak fontosabb gyalogátjárói voltak. Harcra előkészített kis táskáinkban a Viața și Sănătatea Kiadó által gyártott lövedékek voltak: *A Föld sorsa* és *Mi lesz veled, világ?* Ezeket kellett a lehető legkellemesebb mosoly kíséretében nagy tapintattal használni.

A kiválasztott időpont is megfelelő volt – 2012. december 28. – épp egy héttel ama titokzatos nap után, amely a világ vége hirdetésével sokakat megzavart. Magunkhoz vettünk minden szükséges eszközt, és Krisztus hadseregére jellemző rendben indultunk el. A helyszínre érve, vezetőink kíséretében örömmel kezdtük el a munkát, mivel tudtuk, hogy a legnemesebb

ügyért küzdünk, vagyis a szabadság fegyverét adjuk a gonosz rabságában vergődő emberek kezébe.

Lövedékek röpködtek mindenfelé, és nagyrészüket célba is ért. Akik elfogadták, sokkal életerősebben távoztak, mint amikor még nem rendelkeztek velük. Mennyei angyalok álltak mellettünk és hatalmas győzelmet arattunk.

Világosság Brassóban

Brassó zsúfolásig tele volt helyiekkel és turistákkal. Elkápráztatta őket az ünnepi hangulat, a színes lámpák, a gyönyörű kirakatok. Mindez kissé feledtette életük szépségének hiányát. Ráéreztek arra, hogy a kiüresedett élet sötétsége és a jövő valós kilátásainak hiánya egyre sűrűbb lesz az emberek lelkében, és ez még inkább arra ösztönzött, hogy felkínáljuk nekik az igazi világosságot.

Kint elég hideg volt és a táska sem volt könnyű, mégis úgy éreztük, hogy előjog képviselőnk Öt, aki a kereszt terhére hordozta helyzetünk. Ismerve az emberek iránti isteni szeretetet és *A Föld sorsa* című könyvet, ezt az örök érvényű ajándékot kínáltuk fel az embereknek.

Örömet jelentett számunkra, hogy a világosság hordozói vagyunk. Ez bátorsággal töltött el bennünket, és gyakran hangzottak el az „újabb könyvekre van szükségünk” szavak.

Nem tagadjuk, hogy volt néhány személy, akinek az énje kisebb sérüléseket szenvedett az elutasítás nyomán, de magunkkal vittük a Szentlélek gyógyírját, amelynek köszönhetően pár perc alatt meggyógyultunk, és megerősödtünk ahhoz, hogy arcunkon mosollyal tovább tudjunk menni.

Valódi katonákként meneteltünk, így nem volt visszautasítás, mely gátat emelhetett volna az Isten által belénk helyezett erő és lelkesedés előtt. Az Ő segítségével fények ezrei gyúltak ki.

Másodpercenként egy könyv

Némelyek közülünk a harc kezdetétől számított rövid egy óra alatt elhasználták a 60 könyvből álló lőszerkészletet. Örömmel töltöttük újra

táskáinkat. Alig 90 perc alatt több mint 5000 személyt szólítottunk meg. Ez másodpercenként egy könyvet jelent! Két óra múlva be kellett fejeznünk a támadást. A végeredmény: több mint 5500 kiosztott könyv, és még néhány száz a hazafelé vezető úton.

Vélemények a harctérről

„Szeretnék még maradni, mert olyan boldog vagyok itt!” – volt az egész zászlóalj egyöntetű véleményre.

Az esti áhítat alatt feltöltődött lelkünk hála-énekre csendült, hálaimeit rebegett, majd megosztottuk egymással tapasztalatainkat. Az Ő hatalma által vívtak csodálatos győzelmet a bátrak, de a félénkebbek is; a közvetlenek, de a hallgatók is. Isten felhasználta azokat, akik talen-tumaikat az Ő kezébe helyezték.

Egy félénkebb társunk nyugodt hangon vallotta be, hogy neki nem szokása kérlelni az embereket. Aznap valaki illedelmesen visszautasította őt és tovább ment. Erre utána lépett, és így szólt hozzá: „Kérem, de ez a könyv egy kincs!” A férfi megállt és elmondta, hogy nagyon sok jó könyvet olvasott, de egyikben sem talált kincset, majd megkérdezte, hogy miről is van szó. Munkatársunk tudatta vele, hogy a könyv az üdvösséggel foglalkozik. „Üdvösséggel?” – csodálkozott el az úriember. „Éppen ezt keresem! Az utóbbi időben ez foglalkoztat!”

Az utcán egyesek egyszerűen csak megköszönték az ajándékot, mások viszont elkérték a telefonszámainkat, meghívtak otthonaikba, bibliai kérdéseket tettek fel, míg mások a gyülekezet címére voltak kíváncsiak.

Más meghódított helyek

Az ellenség sűrű sötétséget terített földünkre, sok ember reményvesztett, és nem rendelkezik azzal a világossággal, amelyet egyedül csak az Ige gyújthat. Tevékenységünk kiterjedt még két olyan helyre, ahol régen elfeledték a mosolyt, és már alig pislákol a reménység lángja: az idősek otthonában és az éjszakai menedékhelyen.

Itt fiatal hangjaink az Üdvözítő születését, nagy áldozatát és visszajövetelét hirdető énekbe egyesültek. Lelkesedésünk nem állhatott meg a kised Jézus születésénél, hanem ismertettük az egész történetet, hogy az üdvösség csodálatos üzenete elűzhesse a sötétséget, és bevilágíthassa a kitért szíveket.

Könnyekkel vegyes hálás mosolyok jelentek meg a ráncos szemekben, amikor az örök kincset rejtő ajándékainkat átadtuk. Ez még in-

kább arra indított, hogy tegyünk meg mindent ezen emberek boldogsága érdekében. Az éjszakai menedékhelyen minden ifjú kezében volt egy könyv, egy ígéret, egy müzliszelet, egy banán és egy bátorító levél. Határtalan öröm volt mindkét táborban. Távozás közben azért imádkoztunk, hogy e szegény lelkek rátaláljanak a Reménységre. Még egyszer érezhettük, hogy Isten megáld, ha eldöntöd, hogy harcolsz és Neki szolgálsz. Minden katonára dicsőítette az Urat, hogy e két utóbbi támadásnak boldog vége volt.

A katonák búcsúszavai

Mi, fiatalok szeretnénk végigküzdeni ezt a csatát. Határtalan lehetőségek állnak Isten dicsőségének eme hadserege előtt. Készek vagyunk az Úrért bármikor, bárhová elmenni.

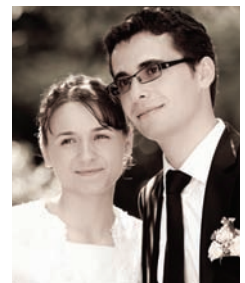
Hálásak vagyunk azoknak, akik valamilyen formában hoz-

zájárultak e kampányhoz, és köszönjük, hogy segítettek megtalálni helyünket a szolgálat harcterén. Itt találunk igazi elégtételt, és itt találjuk meg életünk értelmét. Örölnénk, ha gyakrabban adódhatnának ilyen alkalmak, mivel itt szorosabban fűzhetjük kapcsolatunkat Istennel, és mindazt gyakorlatba ültethetjük, amit eddig tanultunk. Sokkal több ifjú venne részt ilyen tevékenységekben, ha éreznék a bátorítást. Szeretnénk bejárni az egész országot, főleg a nagyvárosokat, hogy hirdessük a 2013-as év könyvének erőteljes üzenetét. Csupán a meghívásra, a bátorításra és a támogatásra várunk!

„Egy ilyen munkáshadsereggel – amelyet ifjaink alkothatnak – és kellő felkészüléssel hamarosan elvihetnénk az egész világra a keresztre feszített, feltámadt és hamarosan eljövendő Üdvözítőről szóló hírt!” (Nevelés, 272. old.)

Itt a megfelelő idő, rendelkezésünkre áll a megfelelő fegyverzet és az üzenet. Ezt a módszert ajánlja a Prófétaág Lelke is. A gyülekezetben vannak tette kész fiatalok, akik türelmetlenül várják, hogy Jézus seregének soraiba lépjenek. Azért imádkozunk, hogy a valdensek és Krisztus katonáinak lelkülete hassa át az egész egyházat.

Ámen! ■

Ela és Adelin Bortiş az Adventista Teológiai Intézet hallgatói.

Azt mondod, hogy laodiceai vagy..., de nem tudod...

Az egyház a maga teljességében sosem volt tökéletes, annak ellenére, hogy sokak számára megfelelő környezetet jelentett a lelki fejlődés és növekedés szempontjából. Némelyek közülünk azt hiszik, hogy a Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetében a hét gyülekezet-ről szóló igeszakasz a keresztény történelem hét hosszabb időszakát jelképezi, kezdve az apostolok korától egészen az Úr Jézus visszajöveteléig.¹ És ilyen értelemben mi, akik e sorokat olvassuk a felsorolás végén vagyunk nem csak számbelileg, hanem minőségileg is. A laodiceai jelző a gyógyíthatatlan lelkiállapot szinonimája lett. Joggal tesszük fel a kérdést, hogy származhat-e valami jó Laodiceából?

Több mint a laodiceaiak

Van néhány nyomós ok, amely arra kötelez, hogy tágabb képet alkossunk napjaink egyházá-

ról. A mai egyház nem csupán Laodicea jellemzőit, hanem Kis-Ázsia hét gyülekezeteinek jellemtulajdonságait is magán viseli. Íme, az érvek: (1) az első század végén, amikor János e szavakat írta, mind a hét gyülekezet létezett. Tehát már az első nemzedékben voltak lágyemeleg keresztények. Továbbá, ha volt a kereszténység történelmében olyan időszak, amikor a hét gyülekezet együtt létezett, miért kellene azt hinnünk, hogy napjainkban másképp állnak a dolgok? (2) Laodicea nem kimondottan a végidő egyháza. Figyelemre méltó, hogy miközben Jézus megígéri a laodiceai gyülekezetnek, hogy az ő idejében fog eljönni², elmondja az efézusi (2:5), a smirnai (2:16), a sárdisi (3:3) és a filadelfiai (3:11) gyülekezeteknek is ugyanazt. Ezek együtt alkotják a végidők egyházát, amelynek idejében visszajön az Úr Jézus Krisztus. (3) A hagyományos magyarázatokban egy gyülekezet egyetlen történelmi időszakot képvisel. Mégis egy bizonyos gyülekezet jellemtulajdonságai minden korszakban fellelhetők. Például, általánosan elfogadott tény, hogy a smirnai gyülekezet Kr. u. 100–313 között üldözést szenvedett, de volt-e olyan korszak, amikor a keresztényeket nem üldözték volna valahol a világon? Egy indonéziai lelkész-kollegám mesélte tavaly, hogy 10 évvel ezelőtt az indonéziai muzulmánok keresztényeket fejeztek le az utcán. (4) Végül pedig, Ellen White is alkalmazza az Adventista Egyházra a Laodiceához intézett üzenetet, de az efézusit³, a sárdisit és a többit is⁴.

Levonhatjuk azt a következtetést, hogy a hét gyülekezetet leíró igeszakasz az egész keresztény egyháztörténet évszázadokon átívelő átvilágítása, amelyekben egy időben jelen vannak a tulajdonságok még akkor is, ha bizonyos idősza-
kokra vagy földrajzi területekre élesebb utalást érzékelünk. Így tehát helyzetünk sokkal összetettebb, mint a laodiceaiaké, mivel vannak más gondjaink is. De mégis bátorítóbb az övéknél, mivel a Jelenések könyve rávilágít a gyülekezetek pozitív tulajdonságaira is (amelyekkel Laodicea nem rendelkezik). A gyülekezetekhez intézett hét jézusi levél alapján vizsgáljuk meg közelebről, hogy mivel rendelkezünk, és mivel nem.

Tudom a te dolgaidat

Manapság mi, akár egyénekként, akár közösségként, sokkal inkább az efézusi keresztényekre hasonlítunk. Vannak irigylésre méltó tulajdonságaink, mint például a hit iránti fáradhatatlan szenvedés, és a türelem, de nem a hamis hittel rendelkezők iránti türelemről van szó (2:2-4). Ez utóbbiakat könnyen nevezzük tévelygőknek. Efézus még a nikolaitákat is elutasította, akik mélyesleges hatást gyakoroltak Thiatirára és Pergámumra. Ám hiányzik az első szeretete. Gondolom, el tudják képzelni, milyen az a keresztény, aki másodkézből kapott szeretettel próbálja helyreigazítani embertársát. És mivel megtérést igényel, az első szeretet hiánya bűn (2:5).

Mások, a Smirnához hasonlóak, nehézségben, szegénységben, megaláztatásban, börtönökben szenvednek, sőt mártírhálált halnak a hitükért (2:9-10). Jézus, aki minden gyülekezetnek személyes módon mutatkozik meg, maga a Nagy Smirna, aki meghalt és feltámadott (2:8). Nem is létezik találébb leírás helyzetükre, de az ígéretre sem: „Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját” (2:10).

*Isten suttog a kedvteléseink által,
beszél a lelkiismeretünk által, és kiált
hozzánk fájdalomainkon keresztül.*

Ugyanilyen Pergámum és Thiatira. Itt a nikolaitákat megtűrik, sőt bejárásuk van az előkelő családokhoz is. Pergámumot Bálámhoz, a Bálák tanácsadóhoz hasonlítja, Thiatirát pedig Akháb feleségéhez, Jézabelhez. A nikolaiták válásáról semmit sem tudunk, csak amit leír a Jel 2. fejezete. Az őket említő egyházatyák (Irénéusz, Hipolit, Alexandriai Kelemen, Tertullianus stb.) megisméltik a Jelenések könyvének adatait, ám hozzátesznek legendákat, saját elképzeléseket.⁵ A nikolaiták tanításairól és gyakorlatáról János két dolgot említ: a bálványoknak áldozott étel- és a paráznaságot. Kis-Ázsiában görög-római szempontból ez bálványimádást jelentett és olyan tivornyákat, amelyen görög férfiak feleségeik nélkül, ám idegen nők kíséretében vettek részt. Krisztus megfeddi e két gyülekezet pásztorait azért, mert elnézik ezeket a bűnöket.

Sárdis a múltban élő gyülekezet. Még mindig jó hírnévnek örvend, de csupán ennyi az egész. A valóságban halott (3:2). Ébredj, és ne ámítsd magad: de jó is volt régen! Filadelfia Smirnához hasonlóan kiváló volt, hiszen nem kapott fedést. Az Úr Jézus Krisztus dicséretei egy nyitott ajtó ígéretében érik el a csúcspontjukat (3:7-8).

Valószínűleg ez jelenti a közvetlen bejáratot a mennybe a Jel 4:1 verse szerint. Ez az alkalmak, a gondviselés és az ima ajtaja, amellyel szemben sokszor bűnösen közömbösnek bizonyultunk.

Laodicea a példázatbeli vámszedő, aki azért örül, hogy nem olyan, mint a többiek. Mindenkét lenéz, és nem tudja, hogy tulajdonképpen ő az alacsonyabb rendű (3:15-17). Jézus Laodiceának úgy mutatkozik be, mint aki „az Isten teremtésének kezdete”, amit egyesek úgy értelmeznek, hogy Jézus volt az Atya első teremtménye, így tehát nem teljesen azonos Ővele. Ismeret hiányában viszont tévednek ezek az emberek. A görög *arché* szó a görög klasszikusok számára az abszolút kezdetet jelentette, vagyis az elsődlegességet. Krisztus itt Teremtő és nem teremtmény. És ezzel azt mondja a laodiceai keresztényeknek, hogy Jézusnak nincs amire felépítenie a lelki megújulást. Éppen ezért egy teljes, előlről kezdett teremtésre van szükség.

A fenti képek közül valamelyikben magadra ismersz? Ne feledd: Ő nem hagyta el az első szeretetét, azért fedd és bátorít téged. C. S. Lewis mondotta, hogy Isten suttog a kedvteléseink által, beszél a lelkiismeretünk által, és kiált hozzánk fájdalomainkon keresztül⁶. És mindezt egyetlen reménnyel teszi: „Hátha szót fogadnak és mindenki megtér...” (Jer 26:3). ■

1. További részletekért lásd: Traian Aldea – *Scrisorile Apocalipsei*, és D. Popa – *Apocalipsa lui Ioan*, I. kötet. Ennek az elméletnek vannak pontatlanságai is: (1) Thiatira, amely hagyományosan az 538–1517 közötti középkori gyülekezetet jelképezi, pozitívabb fényben van feltüntetve, mint Sárdis, a reformátorok kora utáni időszak gyülekezete, amely habár hibákkal volt tele, mégis előrelépést jelentett a középkori kereszténységhez képest. (2) A hagyományos értelmezés szerint Efézustól Thiatiráig a gyülekezetek az egész kereszténységet jelképezik, és csupán csak a sárdisi gyülekezettől kezdődően jelképeznek szűkebb keresztény korokat a következőképpen: Sárdis a reformált kor utáni protestantizmust, Filadelfia a milleritákat, Laodicea pedig a várakozó egyházat. Ám a Bibliában nem találunk utalást, amely alátámasztaná ezt a magyarázatot.

2. Létezik azonban az ígéret, miszerint: „Ímé, eljövök, mint tolvaj” (Jel 16:15). Itt a ruházat megőrzésének metaforáját összekapcsolhatjuk azzal, amikor a laodiceaiak fel vannak szólítva, hogy vegyenek ruhákat (Jel 3:18).

3. Lásd: OHC 348.5; ISM 369-370; RH, 1887. június 7.

4. Habár Ellen White Jel 3:14-22 verseit kifejezetten a Heted-napi Adventista Egyházra alkalmazza, azt állítja, hogy az egész 3. fejezet az egyházzal szól. Lásd: RH, 1903. augusztus 20, vagy 7BC 959.5.

5. David E. Aune, *Revelation 1-5:14*, Word Biblical Commentary, 52A kötet (Dallas: Word, Incorporated, 2002), 149. old.

6. G. Curtis Jones, *1000 Illustrations for Preaching and Teaching* (Nashville, TN: Broadman Press, 1986), 145. old.

Laurențiu Moț
a cernicai Adventista Teológiai Intézet tanára.

Elhívás a békéltetés szolgálatára

Meghívlak, emlékezzünk a nagy áldozatra, amelyet Jézus hozott értünk földre jövetelével, és gyertek, értékeljük újra együtt a valaha kapott legnagyobb ajándékot – Jézus Krisztust.

„Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését” – olvassuk 2Kor 5:19 versében.

Micsoda ígéretet tartalmaz ez az ige! Isten Krisztusban volt és megbékéltett bennünket Önmagával. A csodálatos megváltási terv tárul itt eléink. Olyan Istent fedezhetünk fel, Aki kezdeményezi az emberiséggel való kapcsolat helyreállítását, amely akkor romlott meg, amikor az ember úgy döntött, hogy elszakad Teremtőjétől.

Képzeljük el azt a betlehemi éjszakát. Gyermek született egy kényelmetlen fekhelyen, egy kis istállóban, olyan teremtnyek társaságában, amelyeket valamikor Ő tervezett. Ott feküdt a jászolban, és úgy tűnt, hogy egy újabb kis, szerény zsidó család gyermeke jött a világra. Mindezek mellett azonban a csoda az, hogy Ő teljes mértékben isteni és emberi is egyben.

Látjuk Istent, Aki Krisztus által megbékélteti önmagával a világot egy Gyermek által; egy ifjú ács hűsége által; egy nagy Gyógyító együttérzése által; egy tiszteletreméltó Tanító bölcsessége által; az ártatlan Ember alázata által, Aki kész a másik arcát is odatartani az ütésre. Látjuk Őt a kereszten, széttárt karokkal, készen arra, hogy megbékéltesse Magával a világot.

Olyan világba érkezett, amely megvetette és elutasította; „az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt” (Jn 1:11). Milyen Isten az, aki meg akarja menteni az elveszettet, aki szereti az ellenségeit, és aki a támadások kereszttüzében is nyugodt marad?

Olyan Isten, aki szeretne megbékülni velünk. Ez a leghőbb óhaja. Szeretné, hogy Vele legyünk, de nem csak a jövőben, hanem már *most*.

Megbékélés most

A megbékélés munkája nem fejeződött be a kereszten, hanem folytatódik, hiszen Jézus a mennyei Szentélyben szolgál, mint Főpap, és vére árán közbenjár értünk.

Ennek a munkának Krisztus tevékeny résztvevője. Csodálatos érzés tudni, hogy a világegyetem Istene, aki kész volt megalázkodni és eljönni erre a világra, megtapasztalta próbáinkat és nehézségeinket, és ugyanaz a Jézus ma a mennyei Szentélyben szolgál, mint Védőügyvéd és Főpap.

Zsid 4:15 versében ezt olvassuk: „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.” Milyen jó tudni azt, hogy Megmentőnk teljes mértékben megért bennünket! És talán éppen ezért imádkozott 2000 évvel ezelőtt tanítványaiért – de értünk is – Atyjához ekképpen:

„Tartsd meg őket a Te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!” (Jn 17:11).

A megbékélés kulcsai

Jézus tudta, hogy nemcsak Ővele, hanem egymással is meg kell békülnünk. Ezért adta a „békéltetés szolgálatát” (2Kor 5:18). Mindannyiunkat elhívott erre a különleges szolgálatra, amelyre Isten az Ő Igéje, a Biblia által hatalmazott fel (19. vers). Csak az Ige által találjuk meg az embertársainkkal való megbékélés kulcsait – vallomás, megbocsátás, reménység és gyógyulás. Bármilyen nehézséggel, vitával és keserűséggel kell is most megküzdenünk, az Úr megadta a megbékélés és egység útját hűséges gyermekei számára.

Álázatos élete, önzetlensége és végtelen nagy áldozata példa számunkra, ami arra bátorít, hogy tegyünk félre minden akadályt és béküljünk meg Vele és egymással.

Megújulás minden nap

Milyen nagy szeretetet mutatott irántunk Krisztus! Most, az új év elején, új célokat tűzünk ki, arra gondolva, hogy el is fogjuk érni azokat, és fel fogunk készülni arra az időre, melyről Jézus ezt mondta: „Ímé, mindent újjá tesz” (Jel 21:5), és az újjáteremtésnek, a megbékélésnek eme csodája nem időszak-függő. Ez naponta felkínált ingyenes ajándék. „Az Úr kegyelmessége... minden reggel meg-megújul” – írta Jeremiás próféta. „És nagy a te hűséged” (Jer. sir 3:22-23).

„Csak az Ige által találjuk meg az embertársainkkal való megbékélés kulcsait – vallomás, megbocsátás, reménység és gyógyulás. Az Úr megadta a megbékélés és egység útját hűséges gyermekei számára.”

Honnan tudhatjuk teljes bizonyossággal, hogy a Krisztus által, az év minden napján felkínált megbékélés valódi? Csak úgy, ha az Ő Igéjéhez,

„a megbékélés Igéjéhez”, a Bibliához ragaszkodunk, és ima által kapcsolatot teremtünk Ővele. Miközben időt szakítunk az Ige olvasására és tanulmányozására, egyre inkább megismerjük az Ő útjait. És ha az Ő példáját követjük és a békéltetés szolgálatát végezzük, egyre inkább hasonlóká válunk Hozzá.

A próféciaik tisztán hirdették Jézus első eljövételének közelségét. Hasonlóképpen, a Dániel és a Jelenések könyveinek próféciai alapján mi is láthatjuk, hogy nagyon közel van a második eljövétel. E prófétikus könyvek pontosan leírják a már beteljesedett eseményeket.

Reménnyel előretekintve

A múlt prófeciáinak pontos teljesedését látva reménnyel tekinthetünk a jövőbe, és biztosak lehetünk abban, hogy a még néhány be nem teljesedett prófécia hamarosan valóra válik. Ha erre a reménységre és biztosítékra van szükséged, bátorítalak, hogy tanulmányozd ezeket a prófeciákat, és olvasd el Ellen White *A nagy küzdelem* című könyvét. Meglepő, de ihletésre készítő dolgokat fogsz felfedezni. E könyv angol, francia, spanyol és portugál nyelvű ingyenes változatait megtalálod a www.thegreathope.org című weboldalon. A <https://egwwritings.org> honlapon a könyv más nyelvű fordításai is megtalálhatóak.

Őbenne egyesülve

Bár eltelt 2000 év, mióta Jézus Palesztina poros útjait járta, semmi sem változott valójában ezen a földön. A hatalmasabb nemzetek még mindig leigázzák a gyengébbeket. Az ifjak még mindig megöregszenek és meghalnak. Még mindig gonoszság uralkodik a földön. Az emberek még ma is hatalmi pozíciókért küzdenek. Barátok, ellenségek és általában az emberek ma is vitatkoznak egymással. És mindezek mellett Isten ugyanaz ma is, mint tegnap volt. Még mindig Ő az Krisztusban, Aki békéltet, gyógyít, és mindenkinek felkínálja annak lehetőségét, hogy Ővele lehessen.

Nemsokára jön egy nap, amikor angyalok jelennek meg a felhőkön, éppen úgy, mint hajdanán a betlehemi dombok felett, ám most nem azért, hogy egy gyerek születéséről adjanak hírt, hanem azért, hogy elkísérjék a Királyt, Aki dicsőségben jön, hogy hazavigye gyermekeit. ■

Ted N. C. Wilson
a Hetednap Adventista Egyház elnöke.

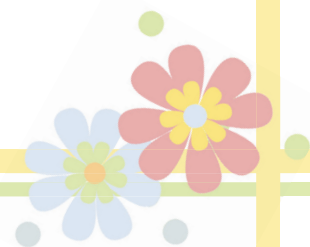
Ha tudod...

Ha tudod a helyes választ, akkor kösd össze azt a megfelelő kérdéssel.

- Lk 1:5** – Hogy hívják a prófétát, aki ezt mondta: „Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás; Rákhel siratta az ő fiait...”?
- Mt 1:18** – Hogy hívták Keresztelő János édesanyját?
- Jer 31:15** – Hogy hívták azt a prófétát, aki ezt mondta: „De te, Efratának Bethleheme..., belőled származik nékem, aki uralkodó az Izráelen...”?
- Mik 5:2** – Hogy hívták az Úr Jézus édesanyját?
- 4Móz 24:17** – Hogy hívják a prófétát, aki ezt mondta: „És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevededik”?
- Ésa 11:1** – Ki jövendölte: „Látom őt, de nem most; nézem őt, de nem közel. Csillag származik Jákóbból...”?
- Lk 2:28-30** – Hogy hívták azt a férfit, aki karjaiba vette a kiseded Jézust és így szólt: „látták az én szemeim a te üdvösséged...”?
- Mt 1:6** – Az Úr Jézus születésekor ki volt Júdeában a király?
- Lk 2:1** – Ki volt Jézus Krisztus nemzetségében az első király?
- Mt 2:1** – Ki volt az Úr Jézus születésének idejében a római császár?

*Alina Chirileanu,
társigazgató,
Gyermekosztály,
Román Unió*

Megújulás 2013-ban: stratégia vagy hadicsel?

A mai állapotokhoz hasonlóan Sámuel idejében is nélkülözötte az egyház e létfontosságú változást. Ám a megújulás különösebb zajkeltés nélkül járta át a nemzetet. A stratégia tömören van megfogalmazva: „Sámuel pedig szóla Izrael egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a filiszteusok kezéből.” (1Sám 7:3).

A megújulás felé tett négy lépés tulajdonképpen négy visszalépést jelentett: az izraeliták túl messzire mentek. Nem ott volt a megújulás, amerre hitéletük haladt. A „teljes szívből” való megtérés a sokat halogatott megújulás stratégiai pontja volt, és ma is az. Ám mindenki, de főleg a vallásos emberek számára a legnehezebb dolog visszafordulni, hátrafelé menni. Az Úr Jézus idejében élő farizeusok és Lucifer, két elgondolkoztató példa: nagyon veszélyes túl messzire menni.

Az Úr frigyládája és az emberi hadicsel

A filiszteusoktól elszenvedett vereség után a zsidók úgy próbálták kikényszeríteni az isteni közbelépést, hogy a harctérre vitték a frigyládát. Ez még nagyobb szerencsétlenséget hozott (1Sám 4). Íme, a magyarázat:

„Amikor a nép engedelmessé lett a szent előírásoknak, az Úr velük volt és Isten hatalmas munkálkodott értük. De amikor a ládára tekintettek és nem társították azt Istennel, sem nem tisztelték kinyilatkoztatott akaratát a törvény iránti engedelmességgel, annak értéke nem volt több egy mindennapi ládánál. Úgy tekintettek a ládára, mint a bálványimádó nemzetek isteneikre; mintha az önmagában hordozná a hatalom és megváltás elemeit. Áthágták a törvényt, amit tartalmazott. A láda nagy tisztelete szertartásosságához, képmutatáshoz és bálványimádáshoz vezetett. Bűnük elválasztotta őket Istentől és ő nem tudott addig győzelmet adni, amíg meg nem bánták és el nem hagyták azt.” (Pátriárkák és próféták, 584. old.)

A megtérés ahhoz a keresztúthoz vezet vissza, ahol eltévedtünk. A tévelygés ugyanakkor alattomos és álnok. A frigyládát nem törlik ki

a „hitvallomásból”, csakhogy másképp, pogány szemmel néznek rá. Sámuel idejében az egyház már nem akart különb lenni más egyháznakál. Az „és mi is úgy legyünk, mint a többi népek...” (1Sám 8:20) egy olyan nemzet érve, amely már belefáradt vallási önazonosságának őrzésébe.

És habár úgy tűnik, hogy a vallási szertartásokat mindez nem érinti, az Úr stratégiájának helyét az ördög hadicselle veszi át. „Nem volt elég, hogy a láda és a szentély Izrael népe között volt. Az sem volt elég, hogy a papok áldozatot mutattak be, és hogy a népet Isten gyermekeinek nevezték... A túlélőket ez az ítélet nem készítette bűnbánatra, hanem csak titokzatos félelemmel tekintettek a ládára.” (Pátriárkák és próféták, 589. old.)

A megújulás stratégiája

„Elhányák azért Izrael fiai a bálványokat és Astarótot, és csak az Úrnak szolgálnak.” (1Sám 7:4) A nép a megtérés útjára lépett, és a filiszteusok többé nem győztek, mivel a Szentlélek győzedelmeskedett az izraeliták szívében.

Bálványok és Astarótok kérik kitartóan a keresztséget és azt, hogy felsorakozzanak közénk. A családokban és lelkekben látható és láthatatlan istenségek várják azt, hogy elhangozzék az ítélet, ami megfoszt bennünket, a maradék népet az élet kormányzatától. A hadicsel általi missziómunka, amely a népi hagyományokhoz és gondolkodásmódhoz akar hasonlítani, nem fogja megtérni „filiszteusokkal” megtölteni gyülekezteinket. Nem fogyatékos az, ha bátorsággal kiállunk és különbek akarunk maradni. A frigyládban található törvény nem fog elpusztítani bennünket, hanem mindennapi hitünknek új életet fog adni.

„Ma is szükséges az igazi, szívbeli vallás újjáéledése... Bűnbánat az első lépés, amit meg kell tennie annak, aki vissza akar térni Istenhez. Ezt senki sem teheti meg a másik helyett. Személyesen kell megalázni lelkünket Isten előtt és elvetni bálványainkat. Ha mindazt megtettük, amit tehetünk, az Úr kijelenti nekünk üdvösségét.” (Pátriárkák és próféták, 590. old.) Erre segítsen meg 2013-ban az Úr! ■

Teodor Huțanu
a Romániai Hetednapos
Adventista Egyház
elnöke.

irányíts

te is valakit a menny felé

sola scriptura

Elkezdődött
a **Sola Scriptura**
Biblia-olvasó tanfolyama

HOGYAN IRATHATSZ FEL VALAKIT:

- közöld velünk telefonon az illető postacímét – 021 210 73 80 vagy 0747 B²I⁴B²L⁵I⁴A²
- küldd el a Sola Scriptura szórólapból a szelvényt címünkre – CP 117, OP 10, Sector 2, București
- lépj be a www.solascriptura.ro oldalra és töltsd ki a feliratkozási űrlapot